

UN SOARE CARE NU APUNE NICIODATĂ

Simona Panaitescu

2012

*„Nu există nici un loc numit rai sau iad, căci acestea sunt
în ceea ce este fiecare om pentru sine, și nimeni nu va
intra vreodată într-un alt rai sau iad, în afara acelor pe
care le poartă în el însuși.” (Jakob Lorber)*

ACTUL 1

(O tânără și un tânăr, într-o cameră de zi modernă. Între ei, un birou la care se află un laptop. Ea stă ghemuită pe un colț al patului, ștergându-se la ochi cu plapuma, în vreme ce el e prăbușit într-un fotoliu aflat în partea opusă a camerei, cu capul între mâini.)

Tora: “Nu mai e nimic între mine și el, Mihai... crede-mă!... Și, oricum, din partea lui, nici nu a fost vreodată... Numai prostia și naivitatea mea... oh, Doamne...!”

Mihai: “Din partea lui... din partea ta... Dar din partea mea nu a prea contat ce a fost... nu-i așa, Tora?... Chiar n-a contat deloc că suntem împreună de aproape cinci ani, că locuim împreună de trei și că... ‘prostia mea’... astă vară te-am mai și cerut în căsătorie!...”

Tora: “Ba da... Ba da, a contat... Să nu crezi că m-am aruncat în brațele lui de la primele avansuri... Asta ar fi fost cu neputință!... Multă vreme doar am vorbit la servicii... așa... ca niște prieteni...”

Mihai: “Sunt impresionat până la lacrimi!... Câtă inocență!... Parcă vă și văd pe-amândoi așteptând cu înfrigurare pauzele... asta după ce în cea mai mare parte a

timpului vă scriați câte în stele și în lună pe messenger....
Și apoi, bineînțeles, că telenovela nu s-a oprit aici... Din vorbă în vorbă...”

(Tora plânge acum, cu capul înfundat în plapumă. Mihai se ridică de pe fotoliu și începe să se plimbe în sus și în jos prin cameră.)

Mihai: “Dacă nu uitați să ieși de pe messenger, poate n-aș fi aflat niciodată, Tora... Aș fi rămas în continuare prostul tău, care nu s-ar fi îndoit nici în ruptul capului de tine... Te-aș fi dus la altar convins că, în sfârșit, am puterea să-ți fac cea mai adevărată declarație de dragoste... aceea pe care tu ai meritat-o, de fapt... încă din prima zi în care te-am cunoscut...”

(Se oprește pentru câteva secunde în fața fetei, care ridică ochii spre el, cu o urmă de speranță.)

“Da, Tora... mă simțeam al tău pentru totdeauna... și nici pentru o clipă nu m-aș fi gândit că cineva ar putea să-mi ia asta!... Corect!... Nimeni în afară de tine n-ar fi putut să mi-o ia... Nimeni în afară de tine!...”

(Se prăbușește la loc pe fotoliu.)

Tora: “A fost altceva decât crezi tu, Mihai... El este un om credincios... *(Pauză.)* Știi că n-am reușit niciodată să mă înțeleg cu tine în ce privește... În el am crezut că am descoperit...”

Mihai: “Bărbatul sortit de bunul Dumnezeu!... Normal! Un intelectual rafinat, cu aspirații angelice... nu un amărât de economist cu capu-n găleată!... Oh, și când ‘din întâmplare’ ai descoperit și că e mai bun la pat ca mine ... situația s-a limpezit definitiv!”

Tora: “Ești sigur?... Atunci de ce sunt încă aici... cu tine?!”

Mihai: “Pentru că... din câte mi-am dat seama... bunele moravuri creștine i-au pus până la urmă o frână... Măcar lui... că ție...”

Tora: “De ce am sperat că ai putea să mă înțelegi?... Că te-ar interesa măcar?... Vezi, Mihai... poate că de-asta s-a și întâmplat tot ce s-a întâmplat între noi... (*Pauză*) În tine n-a mai rămas nici un loc de uimire, nici o căutare cât de mică... Tu ai deja toate răspunsurile... și în ce te privește pe tine, și pe mine... și pe Dumnezeu însuși!... Tu știi deja totul și în tine nu mai încap nimica... Dar uite, precum vezi, chiar și tu, în omnisciența ta... poți să te înșeli la un moment dat...”

(Tânărul se ridică furios de pe fotoliu.)

Mihai: “Nu eu m-am înșelat aici!... Tu m-ai înșelat!... Cu toată marea și neclintita ta credință... realitatea e că ai mințit și ai înșelat... un om care te iubea... Spune-mi sincer... Dumnezeuul tău crezi că te-ar aplauda pentru asta?!”

Tora: “Nu. Știu bine că am greșit... Ar fi trebuit...”

Mihai: “Să mă părăsești pe mine mai întâi?”

Tora: “Ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu tine... Să nu renunț să te ajut să-l găsești pe Dumnezeu... Pentru că tu, care chiar poți iubi un alt om, îl ai deja pe Dumnezeu în inimă... pe când celălalt îl avea doar în minte... ca pe un vis frumos... atât...”

Mihai: “Mă ametești, Tora... și crede-mă... nu mai pot... Eu vorbesc de tine și de mine... tu vorbești de Dumnezeul tău și de alte iluzii... Mai bine, lasă... oricum e prea târziu... O să mă duc... să-mi văd de viața mea, așa căzută cum e ea...”

Tora: “Nu mă părăsi, iubirea mea... Iartă-mă... Pentru prima și ultima oară... Nu vreau să mai spun nimic altceva... *(Vine spre el și se așează în genunchi, la picioarele sale)*
Iartă-mă... Te rog, iartă-mă...”

(El o ridică deodată și, pentru câteva secunde, plâng amândoi îmbrățișați, apoi el se retrage câțiva pași cu spatele, în vreme ce chipul său e crispat de durere.)

Mihai: “De ce mă chinui și mai tare, femeie?...”

Tora *(plângând)*: “Ți-e așa de greu să mă ierți?”

Mihai: “Nu știu ce înseamnă, după părerea ta sau a Dumnezeuului tău, iertarea... Eu nu vreau să ți se întâmple nimic rău... Din contră, vreau să te pot ajuta, atunci când o să depindă de mine... Dar nu mai vreau să fiu cu tine, înțelege... Te rog, încearcă să înțelegi...”

Tora (*ca paralizată*): “Înțeleg, da...”

Mihai: “De fapt, nu știu... poate că o parte din mine încă mai vrea, Tora... și totuși simt că nu mai pot... Ești încă în fața mea, dar eu am senzația că am pierdut totul... Sunt ca un naufragiat.... Am nevoie de liniște...”

Tora: “O să tac, iubirea mea...”

(*El o mângâie ușor pe obraz, cu o privire pierdută.*)

Mihai: “Nu... nu mă opri. Dacă rămân lângă tine acum, o să stric totul... tot ce-a mai rămas și tot ce-ar mai putea fi vreodată...”

Tora: “Nu te opresc... Dar nici tu nu mă poți opri să aștept... să sper...”

Mihai: “E alegerea ta... Eu nu promit absolut nimic... Ți-am zis... cel mai bine e să-ți vezi de viața ta.”

Tora: “Da... nu-ți fă griji... (*Pauză*) Nu vrei să rămâi totuși în seara asta?... Doar în seara asta... Să nu pleci așa...” (*Încearcă zadarnic să-l prindă de mână.*)

Mihai: “Nu... n-are nici un rost. O să mă duc la ai mei...
Mă așteaptă.”

ACTUL 2

(Mihai în casa surorii sale, Elena, în vârstă de 40 de ani, împreună cu Valentin, al doilea soț al ei, mai tânăr cu vreo zece ani decât ea și Mia, fiica elenei, studentă. Cu toții se află într-un living, discutând aprins, cu excepția lui Valentin, care privește preocupat la televizor.)

Elena: “Eu nu înțeleg câtuși de puțin! Să lași tu o fată ca Tora... frumoasă, deșteaptă, cu slujbă bună... cu apartament personal.... Unde mai pui că e și nebună după tine!... Păi de ce v-ați mai apucat să vă logodiți atunci?”

Mihai: “Elena... lucrurile nu sunt chiar așa cum par!... Între noi nu mai mergea treaba de ceva vreme...”

Elena: “Mă lași, te rog, cu textele astea?... Zi frate clar... ce era așa grav, de nu mai mergea?”

Mia *(de pe canapea):* “M-am prins, mama!....Și-a tras pe alta!”

Elena: “Nu, nu mi-am ‘tras’ pe nimeni, Mia!... Și știți ceva?... De fapt, chiar nu sunt la spovedanie aicea. Ideea e că nu mai sunt cu Tora, iar voi o să trebuiască să vă obișnuiți cu asta...”

Mia: “Oh, mi se pare că ai de gând să rămâi mult și bine pe-aicea....”

Mihai: “Și mie mi se pare că asta nu prea o să umple de fericire pe nimeni ...”

(Pauză.) “Există însă și o altă soluție...”

Elena: “Normal că există, frate dragă!... Să te împaci cu fata și să mergeți înainte... ca doi oameni de înțeles ce sunteți...”

Mihai: “Asta nu se pune... Mă gândeam să scoți cele două case de la închiriat... și dup-aia să le vindem... În felul ăsta, cu partea mea, o să pot să-mi iau și eu un apartament...”

Elena: “Nu pot să fac asta... Nici nu s-a încheiat anul...”

Mihai: “Dar se încheie peste trei luni... Poți să aranjezi cu ei să nu le prelungești contractele și apoi, în alte câteva luni, găsim noi niște cumpărători pentru ele...”

Elena: “În câteva luni? Imposibil!... E criză și prețurile au scăzut groaznic... Nimeni nu mai cumpără nimica...”

Mihai: “Ba mai cumpără, din câte știu eu... Totul e să pui un preț rezonabil...”

Elena: “Acuma ce-oi vrea, măi? Chiar să le dau pe nimica?... Adică părinții noștri au muncit ca niște sclavi atâția ani, ca toată munca lor să se ducă pe apa sâmbetei?!”

Mihai: “Prețurile scad, oricum, în continuare... Nu-ți dai seama că au fost umflate cu pompa atâția ani, din cauza creditelor și a speculațiilor imobiliare?... Acuma s-a terminat însă...”

Elena: “Nu s-a terminat deloc, crede-mă!... Stai să se mai redreseze un pic economia și totul o s-o ia de la capăt. Țasta-i capitalismul... Merge în cicluri...”

Mihai: “Să înțeleg că după cinci ani de când a murit mama... tot nu vrei să scoți măcar unul din ele de la închiriat ca să pot să stau și eu undeva fără chirie?”

Mia: “Amintește-ți că bunica a fost de acord ca mama să gestioneze moștenirea. Asta pentru că e mai mare cu 12 ani și pentru că a avut întotdeauna grijă de tine...”

Mihai: “Incredibil!... Doar am făcut niște acte împreună... Așa zice legea!... Chiar dacă nu vă convine, am și eu o parte din moștenirea asta...”

Elena: “Și nimeni nu ți-o ia, stai liniștit... Trebuie doar să mai aștepți puțin, că vine și timpul ăla... Iar dacă mă mai stresezi mult îmi pleznește inima și dup-aia tratezi cu Mia

direct, că eu chiar n-o să iau nimic cu mine între patru scânduri...”

Mia: “Mama, ce Dumnezeu!...” (apoi către Mihai) “Chiar așa, nu te gândești că mama e bolnavă cu inima? Știi foarte bine c-a avut un preinfarct!”

Elena: “Dacă mor, doar între voi doi o să se împartă totul... Că Valentin, chiar dacă e bărbatul meu, are casa lui, care-i ajunge... Și oricum n-are dreptul la altceva, că nu s-au făcut în timpul căsătoriei...”

Valentin (*care era de mult atent la discuție*): “Nu mai vorbi așa, iubirea mea... Fără tine viața mea e de neconceput... Și oricum sper să mă ia bunul Dumnezeu înaintea ta... să mă scutească de o asemenea tortură...”

Mihai (*cu o grimasă de dezgust*): “Oameni buni, treaba e simplă și n-are nici un rost să ne certăm... Vreau la fel de puțin ca și voi să stau pe capul vostru în casa mamei... Dar asta înseamnă că trebuie să pot sta și eu undeva. Prin urmare, e timpul.... acum, în sfârșit... să folosesc partea mea de moștenire...”

Mia: “Din câte am auzit eu... ai un salariu bunicel... Care-i problema să-ți iei și tu cu chirie ceva, ca toată lumea?”

Mihai: “Ca toată lumea?!... Asta-i culmea!... N-ai vrea, de pildă, să vă plătesc eu pentru una din casele alea... în locul chiriașilor de acum?”

Mia: “N-ai tu banii ăia, oricum!”

Mihai: “Dacă-i așa atunci, ce-ar fi să-mi dați jumătate din banii de pe chirie?... Și din urmă, bineînțeles, că nu scrie nicăieri că trebuia să-i luați voi pe toți!

Elena: “Dar tu n-ai cuvânt, frate?... Tu ai fost cel care a hotărât așa, ținând cont de situația mea... știi foarte bine... singură, fără job, cu trei copii minori... Știi cât de mult a însemnat pentru mine...”

Mihai: “Da, asta a fost acum cinci ani. Dar acum ai bărbat, job... te descurci foarte bine și doar cu jumate din venitul de pe chirii...OK, nu vreau din urmă, dar dă-mi măcar ce mi se cuvine de acum înainte... Sau hai să le vindem odată și să împărțim banii...”

(Valentin și Mia fac pentru câteva clipe niște figuri îngrozite.)

Elena: “Of, dacă mai trăia draga de mama, nu ajungeam noi la discuția asta...”

Mihai: “Și nu mai ajungeai nici tu la profitul ăsta... Acuma însă e cazul să încheiem afacerea. Punct. Fără s-o mai dăm de gard la nesfârșit!... “

Valentin: “Tinere... te rog să nu fii nepoliticos cu sora ta!”

Mihai: “Tinere?... Cu câți ani ești mai mare ca mine, Valentin?... Unu... doi?!... Hai, gata, că mă pierd cu firea!... Mă duc să mă plimb, am nevoie de aer curat!...”

(După ieșirea lui Mihai, Valentin se mută pe fotoliul de lângă soția sa și îi prinde mâinile împăciuitor. Mia se lipește și ea de maică-sa.)

Valentin: “Nu pune la inimă, iubirea mea... Așa sunt cei mai mulți tineri în ziua de azi... Vor totul acum și aici!”

Mia (jignită): “Eu nu sunt așa!... Pentru mine, ce vrea mama e cel mai important... și mai drept și mai corect, bineînțeles...”

Mama: “Da, scumpetea mea... tu ai fost întotdeauna altfel... Da’ să știți amândoi că nu mă pot supăra pe fratele meu... Că avem doar același sânge! Numai Dumnezeu știe câte am făcut pentru el...” *(Pauză.)* “Ei, și până la urmă... tot o să plece el cu o femeie... Dacă nu e Tora, o să fie alta... că nu e el genul care să rămână singur. Își găsește el una și încă repede... Să sperăm doar că și asta o să aibă casa ei și n-o să fie o amărâtă...”

Mia: “O fi el prost, da’ nici chiar așa...”

Mama: “Vorbește frumos de unchiul tău, Mia!... Te rog foarte mult!”

Mia: “Ei, ce-am zis?... A fost doar o vorbă de spirit, mama... n-am vrut să-l jignesc!”

Mama: “Așa, scumpo... nu uita că e singurul tău unchi și s-ar putea să mai ai nevoie de el pe lumea asta. Că eu una oricum o să mă duc înaintea lui...”

Valentin: “Iubirea mea...”

Mia: “Mama, n-o să te duci înaintea nimănui, să-ți fie clar pentru totdeauna! Și știi de ce? Pentru că cei care te iubesc n-o să-ți permită asta!...”

(Cei doi o îmbrățișează și o sărută pe Elena.)

ACTUL 3

(Mihai se află în apartamentul unui prieten, alături de un alt prieten comun și o fată slabă, cu ținută hippie. Pe măsuta din fata canapelei se află o grămadă de sticle de bere și într-un colț al camerei, un televizor la care se uită cu toții)

Mihai: “Aproape uitasem ce bine e să fiu cu voi, băieți... De-atâția ani, prizonierul unei singure femei... Ce prostie fără margini!”

Cosmin: “Lasă... Tot răul spre bine, moș!... Ia de-aicea!”
(Îi umple paharul cu bere, apoi îl umple pe-al său și pe cele ale celorlalți doi.) “Să bem pentru libertate!”
(Toți trei se ridică și ciocnesc cu hotărâre. Fata încearcă și ea să se ridice, dar se prăbușește la loc, în fotoliu, pentru că e deja beată.)

Tudor: “Frate... și eu am trecut prin asta... și nu doar o dată... De fapt, am trecut de câte ori a trebuit, ca să înțeleg că nu se merită...”

Cosmin: “Io m-am născut cu înțelegerea asta, moșule... Sincer!... N-am suportat niciodată să stau cu aceeași femeie mai mult de trei luni... Și nu că mi-am propus chestia asta... da’, de fiecare dată am observat că după câteva săptămâni, începe deja să i se urce la cap. Adică crede că nu mai poți să trăiești fără să îți facă ea

programul. Astăzi să faci aia... mâine ailaltă... poimâine să nu care cumva să faci aia... Oricum... ideea e că trebe neapărat să știe ea totul... Păi cum, măi?... Dacă nici măcar lu' mama care m-a crescut nu i-am dat dreptu' ăsta... de ce să i-l dau ei?... S-a sacrificat pentru mine și nu mi-am dat io seama? Adică ce îi dau și îi fac io nu-i place deloc și trebe doar să îndure?"

Tudor (*râzând*): "Eh... vezi, bine că ți-ai dat și tu în sfârșit seama..."

Cosmin (*foarte serios*): "Io nu văd nimic de glumă aicea... Ia întreab-o pe fată, dacă e mulțumită de mine?"

Tudor: "Lasă măi, ce s-o mai întreb... Nu vezi că săraca e deja terminată... Nici nu ne mai aude..."

Cosmin: "Nu, pe bune... Dacă nu vrei tu, o-ntreb io... Ca să fie clară treaba..."

(Se duce la ea, i se așează la picioare și o smucește ușor de braț)

"Fată... trezește-te un pic că am ceva important cu tine..."

Fata (*cu ochii întredeschiși*): "Iubi... nu mergem... la culcare?... S-a făcut noapte..."

Cosmin: "Ba da, mergem imediat... da' mai întâi spune aicea... Ești tu mulțumită de iubi al tău?"

Fata (*ca în vis*): Iubi...

Cosmin: „Spune sincer!... Ai mai cunoscut vreunul care să te facă așa de fericită ca motănelul tău cel viteaz?”

Fata: „Motănel... hai la culcare, motănel...”

(Ceilalți doi prieteni se distrează pe ascuns.)

Cosmin: „Ești fericită cu motănel?... Spune odată!”

(Ceilalți pufnesc în râs.)

Fata: „Fericită... acum dorm...”

(Închide ochii și se ghemuiește în fotoliu. Cosmin o învelește protector cu haina lui.)

Cosmin: „Trebe să recunoașteți și voi că ideea e clară!”

Mihai: „Cum nu se poate mai clară... motănel!... De cât timp ziceai că sunteți împreună?”

Cosmin *(ezitant)*: ”De câteva luni numai...”

Tudor: „Păi cum măi... că și la Paște tot cu ea erai... îmi amintesc foarte bine...”

Cosmin: „Eram numai în tatonări așa... de-abia o cunoscusem...”

Mihai: „Aha... deci acum mai bine de șase luni erai deja cu fata asta... Cum rămâne atunci cu teoria că după maxim trei luni le dai papucii?...”

Cosmin: „Rămîne... că așa a fost și cu ea... După trei luni i-am dat papucii... însă. două săptămâni mai târziu a fost înapoi la mine... Și cum nu îmi găsisem încă pe alta... am luat-o înapoi... Îmi dau seama foarte bine că a fost o greșeală... da'uite și tu la ea... Două fire, mititica... O suflă vântu... Dintr-o sticlă de bere a fost gata!... Ce să faci una ca ea singurică?...”

Mihai: “Păi tocmai de greșeli din-astea vorbeam noi aici, Cosmine!... Vezi... până și tu!... Recunoaște că toți avem o slăbiciune în sângele nostru... de la Adam încoace!...”

Cosmin: “Ceva ca o nevoie...”

Tudor: “Ca o căutare a coastei pierdute...”

Mihai (*râzând*): “Ceva de genul ăsta... Că altminteri... ne-am vedea fix de viața noastră!... Desigur, le-am face și pe ele să se simtă utile...”

Tudor: “Din când în când...”

Mihai: “Firește... Și pe cât mai multe, ca să nu le fie cu supărare!...”

Tudor: “Vedeți, măi?... Noi, bărbații, trăim într-un paradox perpetuu... Nici măcar noi nu-l putem înțelege... Și-atunci cum să-l înțeleagă vreodată femeile?... *(Râzând)* Păi sincer acum... se compară mintea unei femei cu mintea unui bărbat?”

Mihai *(brusc întristat)*: “Și totuși... eu n-am vrut-o decât pe Tora... Tu știi foarte bine, Cosmine... Am avut multe înainte ... am tot încercat... De când a apărut ea însă, nu m-a mai interesat nici o alta... Roiau la servicii în jurul meu și eu... mai rău ca un călugăr... Pe bune, cred că am fost nebun... sau, nu știu... obsedat... posedat...surd, orb... La naiba!... Am fost un terminat!...”

Tudor: “Mie mi se pare că nebunia asta are un nume, frate...”

Mihai: “Da, Tudore... un nume absurd ca și ea!”

Cosmin: “De ce spui asta, moș?... Oricât de tâmpit aș fi eu cu femeile mele... tot nu mi se pare corect...”

Mihai: “Corect?! Păi tocmai... ce e corect în chestia asta?!... *(Pauză.)* Când eram copil, aveam convingerea absolută că iubirea e un lucru bun... Cel mai bun lucru din lume!... Ceva ce trebuia să rămână mereu cu tine ... Fără să se întoarcă vreodată împotriva ta, să te chinuie, să te pună jos... Altminteri n-ar fi putut fi iubire, nu?!...”
(Punându-și încă un pahar de bere.) Pe-atunci eram convins și că... sora mea o să mă iubească întotdeauna...”

Tudor: “Da, ciudat... E adevărat că iubirea îți dă senzația asta înșelătoare... Cum și viața îți dă senzația că n-ar trebui să se sfârșească niciodată...”

Cosmin: “Asta cam așa e, moși... Trăim într-o lume a iluziilor... și chiar n-avem cum s-o schimbăm noi... Da’ cel puțin...”

Mihai: “Și totuși, frate... e deprimant rău... Nimic adevărat, deci?... Nimic care să dureze?...”

Cosmin (*luând din nou sticla și pregătindu-se să le toarne prietenilor*): “Uite... ăsta e un lucru adevărat!... Și îți zice maestrul de ceremonii... cât timp mai bem aicea, fără să cădem sub masă... și noi suntem niște adevărați!”

Tudor: “Patetic... dar adevărat!... (*Ciocnesc paharele*) (*către Mihai*) Zi frate!... Am reușit să te anesteziem cât de cât?”

Mihai: “La câta-mai boul sunt... deh...!” (*Râd cu toții*)

Cosmin: “Moșii mei... Eu zic să bem pentru viitoarele noastre femei!... Cum or sta ele amărâtele în cuiburile lor fragile... fără să bănuiască uraganul care le pândește...”

Mihai: “Ai voință, Cosmine... Mie însă mi-a cam ajuns... Nu mă mai risc eu cu una cu două...”

Cosmin: “Păi nici eu n-am insinuat că ar trebui să fie doar una – două...”

Tudor: “Să știi măi, că moșu ăsta are dreptate!... Am verificat și eu rețeta în vremuri de restriște... Merge ca focul!... Nu trebuie să te bagi în chestii serioase... Mai ieși și tu într-un bar sau într-o discotecă... O să vezi că se leagă de la sine... Sau măcar mai pune și tu mâna pe Internetul ăla... Bagă câte un compliment pe hi5... sau pe facebook... Îți spun că se prind repede și după-aia îți pun totul pe tavă... firește, dacă se lasă cu un mic cadou... sau măcar o promisiune...”

Mihai: “Mersi, măi... văd că mi-ai dat o alternativă la beție... Ce-i drept, trebuie să mai ajung și la job ... deci cu beția nu merge chiar tot timpul...”

Tudor: “Din partea mea... dacă nu tot timpul... măcar cât mai des posibil...”

Mihai: “Deh, măi Tudore... nu toată lumea are privilegiul să fie pictor, ca tine... Câteva ore la facultate, în rest... libertate necondiționată!... Mai ai și casa ta personală... *(Râde)* Hai las-o, că devin invidios!”

Cosmin: “Ce-ar fi dacă ne-am apuca de sală, moș?... Mai tragem și noi un pic de fiare, că uite... am cam pus pe mine în ultima vreme... Cred că ies definitiv de pe piață, dacă mai continui în stilul ăsta...”

Mihai: „Măi, nu-i rea ideea... da' din păcate tot nu ajunge... Mă zbat ca turbatu două ore după servicii... și dup-aia?... Huh? După aia?!...”

Tudor: “Dup-aia te aranjezi și ieși în lume, frate... Sau vii aicea la mine... doar știi că e casă deschisă... Dacă vrei, mai aduce băiatu’... și alte mici chestii... numa’ bune pentru anestezie...”

Mihai: „Frate... știi ce părere am despre chestiile alea mici!... Nu vreau s-aud peste câțiva ani de tine că te-au găsit dup-o săptămână, înecat în propria vomă...”

Tudor (*ușor ofensat*): „Nu-ți fă griji, Mihaie!... Dacă n-aveam măsură... pân-acum eram oricum terminat... Nu te obligă nimeni... dacă vrei să te ții de-o parte...”

Cosmin: „Mie mi se pare că n-am băut încă destul, moși... (*Le toarnă din nou prietenilor lui.*) Mai e încă loc să se ncingă spiritele...”

Mihai: „Poate că e timpul să plec... Dacă e să mă fac pulbere, mai bine să fie la sfârșitul săptămânii... Îmi pierd dracului și jobu’... că asta-i tot ce-mi lipsește!”

Cosmin: „Tot cu șeful ăla tâmpit te canonești, moș?”

Mihai: „Clar!... Angajații se schimbă mai repede ca șefii... nu crezi?”

Cosmin: „Doar mă vezi... sunt dovada vie!... Nenorocitul care mi-a mâncat fificații jumate de an e bine mersi... în vreme ce io stau pe tușe de cinci luni întregi ca prostu... Am noroc cu ai mei, că nu mă lasă la greu...”

Mihai: „Da... mare... mare noroc!... *(Pauză.)* Prin urmare... e cazul să plec...”

Tudor: „Frate... da’ măcar un warcraft acolo ai putea să faci după program... Eu joc în rețea, după cum știi...”

Mihai: “Am și uitat de jocuri... mă crezi?... Ani de zile au fost cea mai mare parte din viața mea... și uite... acum trec săptămâni fără să mă mai gândesc măcar că există... *(Pauză)* M-a dresat bine... se pare...”

Tudor: “Orice dezvăț are și un învăț... Pe bune, acum!... Femei nu, Internet nu, anestezice nu... păi ce naiba îi mai rămâne unui bărbat liber?... Că doar n-o să te-ngropi în slujba aia!”

Cosmin: “Ăsta e ultimul lucru care se merită!”

Mihai: „Cu jocurile... era să pierd facultatea...” *(Pauză.)* „Și fără iubita... fără ea... sigur s-ar fi întâmplat asta...”

Tudor: „Lasă frate, că nu mai joci ca pe timpul facultății... Una e când îți pui ceasul să sune dimineața să te duci la job... și alta când...”

Mihai: „Asta e... nu sunt deloc sigur că ar fi una și alta... Sunt prea pasionat... nu știu cum naibii... Orice fac mai mult timp, ajung să fac cu pasiune... și nu mă mai pot rupe... Până și jobul ăsta... cu toate problemele lui... Până și...”

(Se ridică să plece, își pune haina pe el, apoi se întoarce încă o dată spre prietenii lui, cu ochii în lacrimi.)

Tudor: „Nu te mai gândi la ea, frate... N-are rost... Chiar nu merită...” *(Îl bate pe spate prietenește.)*

Mihai: „Uneori am impresia că e mai mult decât pot să îndur... Sunt prea slab, Tudore... mult prea slab...”

Tudor: „Eu zic că încă o mai iubești... din păcate... Dar o să vezi... trece și boala asta... Cu timpul trec toate...”

Mihai: „Dar nu cred că vreau eu să treacă, Tudore... Of, Doamne... cum aș putea?!... N-am avut niciodată ceva mai bun în viața asta...”

Cosmin: „Atunci e simplu de tot... Întoarce-te la ea, moș... Știi doar că și noi le greșim... e în firea noastră... Iart-o și mergi mai departe!...”

Mihai: „Și pentru asta sunt prea slab... prea egoist... Nu pot decât să mă zbat ca un pește pe uscat... Și nu e nici o anestezie posibilă... Nimica!... Poate doar un ciocan în cap...”

Cosmin: „Mihai, omule... am vorbit cu ea... Știu că te vrea înapoi... Ai și tu puțină răbdare cu tine... Acum ai o stare proastă și nu poți să faci ceva valabil... da' mâine...”

Tudor: „Ba eu aș zice mai bine să-și caute alta de mâine... Ce naiba... doar l-a trădat fără nici un motiv!... Mie mi se pare mult sub demnitatea unui bărbat...”

Cosmin: „Când oi da tu definiția demnității unui bărbat... atuncea să ne pomenești de ea!... Deocamdată... mie mi se pare că noi doi am făcut destule greșeli... ca bărbați... El e ceva mai bun decât noi!”

(Mihai își lasă fruntea pe brațe.)

Tudor: „Știi că și eu recunosc deschis asta, frate... Da' uite... ce folos!... Exact cum se spune... ești prost de bun și alții te calcă în picioare!...”

Cosmin: „Chiar dacă... Poate e un sens mai adânc și în asta...” *(Spre Mihai)* „Ține minte că noi avem încredere în tine, moș... Până la urmă o să fie bine, o să vezi ... o scoți tu cumva la capăt...”

(Se îmbrățișează toți trei.)

Mihai: „Fraților și moșilor mei... Aveți cuvântul meu de ratat că după ce trec și peste asta... m-apuc să scriu telenovele...”

Tudor: „Asta dacă n-o să fii prea ocupat să le trăiești... frate!...” (*Râd cu toții*)

ACTUL 4

(Mihai pe o bancă în parc, cu o sticlă de coniac în mână. Pe banca din fața lui, un domn bătrân, cu o valiză metalică, foarte voluminoasă și un câine maidanez de talie mare în lesă. Bătrânul citește dintr-o carte, tot trăgând cu coada ochiului la tânărul cu ținuta răvășită. La un moment dat, se ridică și vine spre el.)

Bătrânul: „Scuză-mă tinere... Te superi dacă stau și eu lângă tine?”

Mihai: „Dacă și câinele e la fel de cumsecade ca dumneata... din partea mea, nici o problemă!”

Bătrânul: „Să știi că Zbir e mai cumsecade ca mine... care de mult n-am mai mușcat pe nimeni.”

Mihai (*înveselit*): „Adevărat_... Dar de ce i-ai zis Zbir... dacă e așa de treabă? (*Râde și întinde mâna câinelui*) „Zbir, vino aicea, băiatule!... Zbir!...”

Bătrânul: “Sunt momente când trebuie să mai facă și el impresie!... Cu valiza asta mare... ne mai întâlnim și cu oameni care-și imaginează că e ceva important înăuntru...”

Mihai: “Știi... n-aș vrea să te întreb... da’ sunt un pic amețit... și când sunt așa, nu mă pot abține... (*Pauză.*) Este?...”

Bătrânul: „Ce să fie?”

Mihai: „Ceva important... înăuntru...”

Bătrânul: „Normal că este.”

Mihai: „Nu mă lăsa așa... ți-am spus că nu mă pot abține...”

Bătrânul: „Oh, nu vrei să știi, crede-mă...”

Mihai: „Crede-mă dumneata.... Vreau al naibii!”

Bătrânul: „Ei bine, cum vrei... da’ e o mică poveste aicea... (*Își drege vocea.*) Aveam noi un vecin de bloc... un tip mititel și șmecher care lucra la un restaurant din cartier... Părea politicoș și plin de bune intenții, dar am observat că de mai multă vreme pusese ochii pe Zbir al meu... Îl vezi doar... e destul de bine-făcut pentru vârsta lui!... Ieri dimineață, după ce i-am dat drumul pe alee înaintea mea, l-am prins pe individ că îl pândea... Avea un pistol d-ăla special cu anestezice pe care îl ascundea în buzunarul de la palton... Când am văzut și asta, îți dai seama că n-am mai putut suporta...”

Mihai: „Bine, bine, te înțeleg... da’ ce zici că e în valiză?”

Bătrânul: „Păi numai gândul că Zbir al meu ar putea poposi vreodată în farfuriile unor gentlemen cu ochii oblici...”

Mihai: „Groaznic... într-adevăr!...(Pauză) Da' cum rămâne cu valiza?”

Bătrânul: „Păi ți-am spus ca să mă înțelegi...”

Mihai: „Cred că sunt deja beat. Nu te înțeleg deloc...”

Bătrânul: „Am rezolvat problema. El e acolo...”

Mihai: „El?!”

Bătrânul: „Mititelul...

Mihai: „Mititelul e în valiză?!... Nu zău!”

Bătrânul (*cât se poate de serios*): Ți-am spus doar că m-a supărat rău de tot...”

Mihai (*sare brusc în picioare și ascunde sticla în haină.*): „Dumneata nu vorbești serios, domnule!...”

Bătrânul: „Mă subapreciezi, tinere... Hai atunci să vezi, dacă nu crezi...” (*Se apleacă îndatoritor să deschidă valiza.*)

Mihai: „Hei, nu, nu... Nu te supăra, domnule... Știi, eu chiar nu-s genul care se bagă în treburile altora...” (*Se uită disperat după un polițist.*)

Bătrânul: „Nu, desigur... dumneata ești doar genul care pune prea multe întrebări și se face că înțelege și apoi ascunde sticla sub haină, ca să poată chema poliția...”

Mihai: „Da... corect... și mie mi se pare că am greșit... Să beau așa, singur... în parc... și să vă iau la întrebări pe nepusă masă... Urât din partea mea... foarte urât!... Vă rog din toată inima să mă scuzați, dragă domnule... S-aveți o zi bună!” (*Dă să plece.*)

Bătrânul: „Tinere, spune-mi doar un singur lucru, înainte de a pleca... Cine crezi că aleargă mai repede?... Un câine tânăr sau un om pe jumate beat?”

(*Mihai se întoarce pe loc, șovăind.*)

Mihai: „Oh, dar chiar nu vreau să vă mai deranjez, domnule... Fiți liniștit... n-o să vorbesc cu nimeni... Am înțeles perfect, e o afacere personală... Sincer, cred că și eu într-o asemenea situație...”

Bătrânul: „De data asta te cred, pe cinstea mea!... Dă-mi totuși sticla, te rog...”

(*Mihai o scoate imediat și i-o întinde. Bătrânul o pune jos și deschide pe neașteptate valiza.*)

Mihai (*acoperindu-și ochii oripilat*): „Oh, nu, domnule... vă rog... nu, nu!...”

(Din valiza plină cu mici cutii albe, cad câteva cărți și reviste. Bătrânul scotocește într-un buzunar, sub privirile uluite ale lui Mihai, și scoate, în sfârșit, două pahare de plastic.)

Bătrânul: „Să bem pentru întâlnirea noastră!... Doamne ajută că nimic nu e întâmplător sub soare...”

Mihai (*așezându-se încetișor pe bancă*): „Cu scuze... dar v-ați cam bătut joc de mine, domnule!...”

Bătrânul: „Andrei este numele. Poți să nu ții seama de vârstă... Pentru mine nu înseamnă mare lucru...”

Mihai: „Totuși... de ce ați făcut chestia asta... domnu’ Andrei?... Vă place așa de tare să speriați oamenii?... Sau aveți ceva cu amărății în stare de ebrietate?”

Bătrânul: „Tinere... cum ziceai că te cheamă?”

Mihai: „Nu știu ce importanță are...”

Bătrânul (*zâmbind*): „De fapt, n-are... Să știi... gluma cu vecinul... chiar nu m-am așteptat s-o iei de bună... Am vrut doar să destind un pic atmosfera...”

Mihai: „Asta da, destindere!... După ce am avut una din cele mai infecte zile din toată existența mea... deloc glorioasă... ajung să fac palpitații și să mi se ridice părul în cap!... Și asta în parc... lângă un om care ar putea să-mi fie

cel puțin tată!... Cred că mai mare decădere... nici că se putea!... Dar să bem domnule... să bem pentru deplina mea ratare!”

Bătrânul: „Mai bine să bem pentru tine, Mihai!... Se pare totuși că viața ta nu e chiar așa de mizerabilă, încât să nu te temi pentru ea...”

Mihai (*uluit*): „Numai puțin... nu-mi amintesc să vă fi spus cum mă cheamă... De unde, Dumnezeu...”

Bătrânul: „Te-am văzut de multe ori în parcul ăsta. Ieșeai cu o fată frumoasă... uneori erați amândoi pe role. Am auzit când vă strigați unul pe altul...”

Mihai: „Ah, da... e adevărat... (*Pauză*) Ciudat... eu nu-mi amintesc deloc de dumneata...”

Bătrânul: „Tinerii nu dau mare importanță bătrânilor... Bătrânețea e ceva de care încerci să uiți când ești tânăr... Îți spun sincer că, dacă s-ar putea... ai uita de ea și când ești bătrân!”

Mihai: „Asta cam așa e... dar nu știu de ce, cred că dumitale, de fapt, ți-a cam plăcut fata...”

Bătrânul: „Normal, omule!... Cui nu i-ar fi plăcut?!... Să-ți spun un mare secret... Sunt bătrân, e adevărat... dar nu sunt încă mort.”

Mihai: „Poate că ești chiar mai viu decât mine!... *(Pauză.)*
În orice caz... cu fata aia... s-a cam încheiat treaba...”

Bătrânul: „Înțeleg, înțeleg... se mai întâmplă... E timpul
așadar pentru ceva nou... Ridicăm pânzele spre alte
orizonturi!...”

Mihai: „Mă scuzi... da’ nu cred că înțelegi deloc... Nu eu
sunt de vină că s-a terminat... N-am lăsat-o pentru alta...”

Bătrânul: „Ah, deci ea te-a vrut afară din viața ei... Foarte
interesant... n-aș fi bănuیت asta...”

Mihai: „E un pic mai complicat... Ea a vrut pe altcineva, a
încercat o vreme... da’ în cele din urmă nu i-a ieșit
pasiiența... A rămas cu mine... până când, întâmplător, am
descoperit eu...”

Bătrânul: „Care va să zică tu ai vrut-o afară din viața ta!...
Desigur, înțeleg... era, pur și simplu de neiertat...”

Mihai: „Sper sincer că nu sunt iară... bătaia dumitale de
joc, domnule!”

Bătrânul: „Oh, oh... ai căpătat ceva curaj, de când ai
văzut că nu car nici un cadavru în geamantanul ăla!... Dar
ce zici de plicurile astea albe din buzunar... poate a mai
rămas o urmă de antrax p-acolo... Ce-ar fi să le miroși
oleacă?”

Mihai: „Vrei să mă lași cu glumele dumitale răsuflete?”

Bătrânul: „Bine că n-ai zis... ‘de speriat copiii’...”

Mihai: „Știi ceva?... De obicei am o brumă de respect pentru părul alb... dar dumneata... sincer... dacă n-ai fi cu câinele ăsta aicea... și dacă n-aș fi atât de amețit, firește...”

Bătrânul: „Mi-ai arunca mănusa, cu o hotărâre eroică... firește...”

Mihai: „Noroc că nu mă pun eu la mintea unui tataie!...”

Bătrânul: „Nu... pentru tine... abandonul e *calea cea mai* potrivită... pînă și în fața unui tataie!”

Mihai (*scrâșnind din dinți*): „În viața mea n-am întâlnit pe cineva care să mă calce pe nervi așa de tare!...”

Bătrânul: „Pariu pe orice că ai mai abandonat ceva astăzi?!”

Mihai (*cu amărăciune*): „Ești un mare învingător... n-am ce zice!... Da, un job de căcat... asta am abandonat azi!”

Bătrânul: „Nici ăla nu era destul de bun pentru micuțul meu revoluționar... Of, Doamne, Dumnezeu!...”

Mihai: „Chiar nu era!... Și, te rog foarte mult să nu-mi mai zici „micuțul meu”!... Eu nu permit intimități d-astea!...”

Bătrânul: „Micuțul meu, te înțeleg... și sunt perfect de acord cu tine...”

Mihai: „Bine, tataie... cum vrei tu, atunce... Văd că sapi de zor să-mi descoperi secretele... Zi-mi și mie, te rog... de curiozitate... Ce-ți iese aicea?... Care e interesul?”

Bătrânul: „Să fiu mai fericit... Simplu...”

Mihai: „Ah, e o satisfacție să te distrezi pe seama unuia... care, în mod normal, s-ar distra el pe seama ta... Tataie... stai că încep, în sfârșit, să mă prind!... Trebuie să recunosc că e ingenioasă strategia...”

Bătrânul: „Într-adevăr... ești un tânăr inteligent... Altfel nu ai putea să folosești corect cuvântul „strategie”... (Pauză) Spune-mi însă... te-a făcut inteligența ta vreodată fericit?”

Mihai: „Sunt un pic prea amețit ca să-ți răspund imediat... (Pauză) Ei bine, da... recunosc că am fost fericit... când am câștigat olimpiada de mate pe municipiu... și când am intrat al doilea la facultate... ”

Bătrânul: „Clar, ai fost bucuros și mândru... dar eu aș zice că nu atât inteligența, cât munca ți-a adus astea... Și, pe de

altă parte, dacă nimeni în afară de tine n-ar fi dat o ceapă degerată pe reușitele tale... nici măcar mândru n-ai fi putut să fi...”

Mihai: „Normal!... Știam că o să se bucure ai mei... și că o să fiu lăudat!... Adică, ce vrei să spui cu asta?... Normal că a contat... doar nu sunt un robot nenorocit!...”

Bătrânul: „Aha... să înțeleg că, de fapt, felul în care răspund alții la ce faci tu e chestia care te poate face să te simți bucuros... fericit?... Sau tu poți să te faci singur fericit?!... Eu cred că în afara scurtelor momente plăcute de dimineața în baie...”

Mihai: „Tataie, tataie... văd că îți place mult să mă prinzi în corzi... La naiba!... E foarte adevărat... Depind de alții și asta mă face când fericit... când nenorocit... De-aia îmi și vine să mă lipsesc de toată lumea uneori!...” *(Pauză.)* „Noroc că în ziua de azi mai există pentru amărăți și alte variante valabile... jocurile pe calculator, filmele, bețiile...”

Bătrânul: „Cărțile, teatrele... creația, arta, învățarea, știința... orice muncă cinstită... Toate astea dau omului și alte preocupări în afară de aceea de a se obseda de relațiile lui cu alții...”

Mihai: „Nu trăim în paradis, tataie!... Așa că e foarte bine că omul a inventat toate astea, ca să nu-i crape capul de prea multă bârfă... pardon... grijă pentru relații...”

Apropo!... Mi se pare că ești destul de bun la chestii din-
astea... Ai lucrat cumva în branșă?”

Bătrânul: „Nu. Dar, am mai citit câte ceva... Din păcate...
în tinerețea mea nu existau jocuri de calculator... Nici
măcar televiziune...”

Mihai: „În sfârșit, confirmarea!... Cred că e imposibil să
descoperi un om bătrân... care să nu se laude cu ce-a făcut
el în tinerețe... spre deosebire de „tinerii din ziua de azi”...
Mie, cel puțin, mi-a fost imposibil!... Dar, hai spune... că
tot te bucuri de atenția mea concentrată... Cu ce te-ai
ocupat în remarcabila ta existență?”

Bătrânul: „Nu-i decât un singur lucru remarcabil în ea....
Că am învățat să rabd multe, fără să trag o mamă de bătaie
unor măgari care se cred buricul pământului!”

Mihai: „Oh, stai un pic... recunosc că am cam exagerat în
ultima vreme... (Pauză.) Îmi cer scuze, tatai... ah,
Andrei... Interesant... după ce am mai vorbit puțin... chiar
nu mi se mai pare că ești așa bătrân...”

Bătrânul (*foarte serios*): „Recunosc, sunt bătrân pentru
lumea asta... Nu însă și pentru eternitate...”

Mihai: „Frumos... într-adevăr... pentru cine poate crede...
Dar poate îmi spui totuși cu ce te-ai ocupat la vremea ta...
Sunt tare curios... ceva filozof... profesor?”

Bătrânul: „Călduț!... Am fost preot până la treizeci și doi de ani... Catolic.”

Mihai: „Pe bune!!... Iarăși o glumă de-a dumitale...”

Bătrânul: „Nu aș glumi cu o treabă ca asta...”

Mihai: „Hai că ai reușit să mă lași mască!... Din nou!(*Oftează.*) Părinte... acumă îmi pare sincer rău că te-am ofensat...”

Bătrânul: „Ai de gând să-mi zici într-o mie de feluri?... Ți-am spus... Numele meu este Andrei. Restul... să fie pentru cine pune preț pe deșertăciune...”

Mihai: „Ei... acumă chiar vorbești ca un preot... Sau, mai degrabă, ca un călugăr!... Sunt sincer, sincer impresionat!”

Bătrânul: „N-ai decât să fii, dacă așa îți vine... Acum... revenind la problema mai veche cu fericirea...”

Mihai: „Stai puțin!... Nu poți să mă lași așa!... Ce s-a întâmplat după treizeci și doi de ani?... Cum de s-a încheiat cu preoția?... Iartă-mi indiscreția... a fost o femeie?...”

Bătrânul: „Un denunț... Ca și acumă, vorbeam prea mult, cu cine nu trebuia...”

Mihai: „Și... au avut grijă să te dea afară din biserică?”

Bătrânul (zâmbeste): „Pe-atunci, ăsta ar fi fost cel mai mic lucru... Șaisprezece ani de temniță.”

Mihai: „Iisuse!... Și chiar i-ai făcut?... Pe toți?!”

Bătrânul: „Zece ani din ei am muncit. Am fost și la canal ultimii patru... Apoi am ieșit și am reușit să mă angajez zidar.”

Mihai: „Oh, Doamne... încă o dată îmi pare rău, Andrei... Nu meritai să vorbesc așa cu tine... Știi că sunt cam amețit... după tot ce mi s-a întâmplat azi...”

Bătrânul: „Micuțule... nu ți-am spus asta ca să cazi pe spate... Nici nu e meritul meu, crede-mă... N-a fost un martiriu, ci doar o pedeapsă pe care n-am putut s-o evit. Am ales să rezist până la capăt, dar sunt sigur că și tu ai fi făcut asta în locul meu...”

Mihai: „Eu nu sunt... chiar așa de sigur, Andrei... Nici nu îți poți imagina... cât de slab sunt!...(Pauză.) Uită-te la mine!... Trei lucruri... Femeia mea a avut o aventură... Maică-mea m-a ținut în șah cu partea mea de moștenire.... Șeful mi-a făcut scandal ca să-și acopere propria greșeală... Pentru mine chestiile astea, puse cap la cap... au fost, pur și simplu... sfârșitul lumii!... Le-am întors spatele tuturor... și am plecat în lume cu inima zdrobită... Și bineînțeles... cu prietena mea credincioasă... sticla!...

(*Pauză.*) Spune sincer... dumneata care ai trecut prin atâtea... chiar nu vezi nimic penibil în toată povestea asta?”

Bătrânul: „Micuțul meu... ce e penibil din ce se întâmplă în inima omului?... Și cine sunt eu ca să te judec?... ”

Mihai: „Nu știu cine ești... dar știu că ai fost preot... Un preot ascultă confesiuni... dă sfaturi... chestii d-astea...”

Bătrânul: „Mi-ai lăsat impresia că nu prea ai cine știe ce credință... Ce-ți veni acum să te încrezi în ce spune un preot?... Un fost... pe de-asupra...”

Mihai: „Adevărat... credință n-am... mai deloc... (*Pauză.*) Să nu mă-nțelegi greșit... Aș vrea sincer să pot crede... mi se pare o nemaipomenită consolare... Din păcatele mele însă.... iată, nu pot... Nu mă convinge nimica...”

Bătrânul: „Păi... și atunci?...”

Mihai: „Nu știu... Am încă o îndoială... undeva... în adâncul necredinței mele... Adică stau... și mă gândesc uneori... Și dacă totuși... oricât de absurd ar părea... există un Dumnezeu?... Doar nimeni n-a putut să demonstreze cu adevărat... că nu există!... Poate că mie îmi scapă ceva important... și cineva ar putea să mă ajute... (*Zâmbind*) De ce nu?... Poate chiar și un preot...”

Bătrânul: „Ai vrea să știi ce părere am eu despre un om ca tine... care se vede slab în fața unor obstacole... și nu știe încotro s-o apuce?”

Mihai: „Da... asta da... mai mult ca orice!... Sincer, m-ai ajuta foarte mult dacă mi-ai spune...”

Bătrânul: „Un om cu inima vie... dar sufocată de întuneric...”

Mihai: „Hmm... Destul de corectă descriere a senzației...”

Bătrânul: „Adică un om care nu l-a găsit încă pe Dumnezeu... Pentru că fără el, nimic nu are sens în viața asta... Nu poți decât să plutești în derivă, fără să știi dacă o să ajungi vreodată la mal sau pe fundul oceanului...”

Mihai: „Andrei... e foarte poetic ce spui... dar nu pot să nu te întreb asta... Tu l-ai văzut vreodată pe Dumnezeu?... L-ai atins?... L-ai simțit... cumva?... Să știi că... orice mi-ai spune... n-o să iau în batjocură...”

Bătrânul : „Nimic din toate astea, micuțule.”

Mihai: „Și cum poți fi atunci sigur... că nu e o iluzie?”

Bătrânul: „Tu cum poți fi sigur că un alt om are gânduri și sentimente, ca și tine?... Că nu e doar un robot, ghidat de alte mecanisme, cu totul necunoscute?”

Mihai: „Hei, hei... să nu-mi întinzi o capcană... Cum pot să fiu sigur?... Păi tot ce simt și gândesc... în legătură cu un alt om din fața mea... mă face să fiu sigur... Dacă-aș avea asemenea îndoieli... cred mi-aș pierde mințile!...”

Bătrânul : „Cam la fel e și cu chestia cealaltă... *(Pauză.)* O să încerc să-ți explic pe scurt... Tu nu ești încă tată... dar cred că poți să-ți imaginezi cum te simți când ești...”

Mihai: „Fără probleme... Dar tu ești tată?”

Bătrânul: „Am fost... până de curând.”

Mihai: „Oh, Andrei.. îmi pare rău s-aud... Te rog să mă...”

Bătrânul: „Nu-ți fă griji pentru asta... Așadar... dacă ai fi părinte... dacă ai avea în lume o ființă care conține o parte din tine și care e după chipul și asemănarea ta... nu ai iubi acea ființă?... Chiar dacă tot ce te înconjoară ți-ar aparține, nu ai iubi cel mai tare ființa în care te-ai regăsi cel mai bine?... Copilul tău, adică?”

Mihai: „Ba da... Presupunând că n-aș avea nevastă sau alte rude... treaba e sigură.”

Bătrânul: „Imaginează-ți că există un Dumnezeu care nu are nevastă și nici alte rude... Nu e decât el... înconjurat de un număr infinit de creații perfecte... pe care le-a făcut din propriile lui gânduri. Dar numai unele din creațiile astea sunt cu totul după chipul și asemănarea lui. Pe astea el le

numește copii și le iubește mai mult decât pe oricare altele... Copiii ăștia sunt trimiși la o școală a vieții foarte dură, în care trebuie să pună pe ei o haină grea... un trup de carne care-i împiedică să-și mai amintească ceva despre viața lor adevărată... Nu mai știu nimic despre ei... nici despre singurul lor Tată... Din cauza asta, ajung să fie complet orbiți de tentațiile trecătoare ale școlii... și amenință să se depărteze pentru totdeauna de Tatăl lor... Dar pentru că așa ceva nu le poate aduce decât pieirea... Tatăl vine el însuși, la un moment dat, în școala lor. Vine umil, ca orice alt simplu copil... îmbrăcând aceași haină grea a corpului fizic și trăind printre ei... Pe cei mai apropiați de el îi lasă să înțeleagă că el este Tatăl și îi învață adevărul uitat... Dar unii dintre copiii lui nu-l cred însă... și vor să-l ucidă din cauza asta. Și el, chiar își lasă corpul să fie torturat și ucis... pentru ca lecțiile și promisiunile sale să nu fie uitate... *(Pauză.)* Secretul e că acești copii trebuie să-l descopere pe Tatăl lor numai cu ajutorul învățaturii pe care el le-a dat-o... și numai în inima lor... nicăieri în afară... Altfel nu ar mai putea crește în deplină libertate... Iar dacă nu ar putea face asta, nu ar mai fi cu totul după chipul și asemănarea lui... adică adevărații lui copii... Ți se pare de înțeles ce ți-am spus acum?”

Mihai: „Ceri cam mult... de la un om în starea mea... Îmi dau seama că ceva e în ce spui tu acolo... Dar chestia asta... să-l descoperi pe Tatăl în inima ta... asta n-o s-o înțeleg niciodată!”

Bătrânul: „Dumnezeu este iubire... Tot ce e iubire în inimă... adică în spiritul ascuns în inima noastră... e o parte a lui Dumnezeu. Cine devine conștient de iubirea fără sfârșit a Tatălui, care se află în inima lui, descoperă imediat că-l poate înțelege pe Dumnezeu... Că și el, în locul lui, ar fi făcut la fel... Că dintr-o iubire infinită pentru copiii lui ar fi făcut tot așa... și în nici un alt fel...”

Mihai: „Oh, Andrei... Admit că pot să-mi imaginez ceva... de genul ăsta... Un Dumnezeu care e un Tată plin de iubire... Frumos, frumos... Dar de aici și până la convingerea...

Bătrânul: „... că nu poate fi altfel...”

Mihai: „Da... exact... E o distanță... Știi, aș putea să admit așa... o idee generală despre Dumnezeul ăsta... un creator ca un fel de Tată cosmic... Și chiar că Iisus a fost Dumnezeu venit printre oameni... și că tocmai de-aia a putut face tot ce se zice c-a făcut... Nu mi-e foarte ușor... da' chiar aș putea admite... Însă chestiile alea cu creația în șapte zile... și toate pedepsele monstruoase din Vechiul Testament... mă scuzi... mi se par, pur și simplu, niște legende stupide, penibile... Nu cred o iotă din ele!... Și, trebuie să recunosc... nu cred nimic nici din ritualurile voastre preotești... Astea se schimbă ca vântul... de la o sectă la alta... și nu-s decât instrumente de sucit mințile oamenilor... Sincer acum... prefer alcoolul!...”

Bătrânul: „Ți-am spus, Mihai... oamenii au fost lăsați liberi... Ei nu pot fi adevărați copii ai lui Dumnezeu, dacă li se știrbește cu ceva libertatea... Prin urmare... liberi și de capul lor, oamenii au făcut din adevăr ce-au vrut ei... Eu cred că sunt multe deformări în toate bisericile și că sunt multe lucruri care nu pot fi înțelese din scripturi... *(Pauză.)* Dar adevărul îl poți găsi în cuvintele celui care a spus despre el însuși că e adevărul, calea și viața... Și află că mai sunt și alte scrieri... Lucruri care explică totul... inclusiv scripturile... inclusiv limbajul vechilor profeți... Le-am descoperit la scurt timp după ce mi-au dat drumul... și, din cauza asta, nici nu m-am mai întors la preoție...”

Mihai: „Sincer, aș vrea să am convingerea ta, Andrei... Acuma chiar cred că mi-ai vorbit ca un adevărat preot... Mi-e clar că nu-i nevoie de nici un fel de ritualuri...”

Bătrânul: „E nevoie doar să cauți... Să-ți începi căutarea în afară, dar să o termini în inima ta. E scris, micuțule... cine caută, găsește... Încearcă să ții minte asta.”

Mihai: „Să știi că și eu am căutat fericirea... ca și tine, Andrei.”

Bătrânul: „Ai căutat-o numai pe-o rază de-un pas în jurul tău, micuțule... Dar fericirea și adevărul și sensul... și viața însăși... sunt toate legate... Toate fac numai una, care acoperă tot orizontul... întotdeauna... *(Pauză.)* De-aia nu pot fi găsite în nici unul din lucrurile minții și ale

trupului... Astea toate trec... și ce trece nu este viață, ci doar o umbră a vieții.”

Mihai: „Andrei... la începutul discuției noastre... mi-a fost mult mai ușor să te înțeleg... *(Pauză.)* Cu toate glumele tale proaste!...” *(Râd amândoi.)*

Bătrânul: „Oricum, eu trebuie să plec... altfel se supără Zbir pe mine.”

Mihai: „Mă bucur sincer că ne-am întâlnit... Deși n-aș fi crezut c-o să ajung să spun asta... cu vreo jumate de oră în urmă...”

Bătrânul: „Ai grijă de tine, micuțule... *(Se ridică de pe bancă.)* Ah, am uitat... n-ai putea să lași sticla aia la mine?... Ba nu... ia-o, dacă ai de gând să îți iei alta în loc...”

Mihai: „Păstrează-o, te rog!... Cred că aș vrea să mai gândesc puțin în seara asta... Îți cer însă și eu un mic serviciu...”

Bătrânul: „Încearcă... poate ai tot atâta noroc...”

Mihai: ”Să nu-mi mai spui „micuțule...” Numele este Mihai. *(Pauză.)* Restul e... restul e deșertăciune...”

Bătrânul: „Adevărat!... La revedere, mi... Mihai!” *(Zâmbind)* „Cu adevărat, numele unui mare înger!”

Mihai: „Cine vorbea!... Ne mai vedem noi pe-acea, apostole!...”

ACTUL 5

(Apartamentul lui Tudor. Cosmin, Tudor, Mihai și o altă fată, destul de plinuță, îmbrăcată elegant, în fața televizorului, cu sticle de bere și mâncare pe măsuta din fața acestuia.)

Mihai (*îl ia de-o parte pe Cosmin*): „Păi cum moș, i-ai dat papucii și zânei care nu s-ar fi putut descurca singură?... Mie chiar mi s-a părut că era ceva între voi...”

Cosmin: „Lasă-mă moș... sunt cu inima frântă... M-a părăsit pentru un bodyguard... fără nici un preaviz... După tot ce-am făcut pentru ea!...”

Mihai: „Oh, îmi pare tare rău s-aud... Nu m-așteptam în cazul tău... dar, la naiba!... Cred că nu există nici unul, oricât de grozav ar fi.... să nu i se poată întâmpla...”

Cosmin: „Mare adevăr grăiești... Pentru ele, oricum... nimeni nu poate fi așa grozav... Da’ vezi?... Asta s-a întâmplat pentru că am fost așa de prost încât să mă implic...”

Mihai: „Și... domnișoara?... E diferită bine de cealaltă...”

Cosmin: „Tatiana?... Am ales-o special, ca să fiu sigur că n-o să mă mai implic... E fată bună... Cam superstițioasă ea, da’...”

(Tudor se apropie de cei doi, împreună cu Tatiana.)

Tudor: „Tatiana ar vrea să se uite la un film... Ce părere aveți?”

Tatiana: „Mă gândeam la un horror mai nou... N-ai prin casă, Tudore?”

Tudor: „Horror?!... Măi, am vreo două filme, da-s mai vechi de zece ani... Nu e exact genul care mă pasionează...”

Mihai: „Eu nici n-aș fi crezut să întâlnesc o fată... care să fie pasionată de genul ăsta...”

Cosmin: „Ei, Tatiana e o persoană mai specială...”

Tatiana (*făcându-se că nu ia în seamă complimentul*): „Or măcar ceva de război mai nou... o poveste cu lagăre... sau ceva apocaliptic, acolo...”

Mihai: „Oh, Doamne!... Tu chiar ești serioasă cu chestiile astea!...”

Tatiana: „Măi, eu v-am zis ce mi-ar plăcea mie... Dacă nu se poate, nu-i nici o problemă... Numai să nu puneți vreo comedie, că mă ridic și plec acasă... Urăsc comediile!”

Tudor (*spre Mihai*): „Chiar la o comedie mă gândeam... Sfinte Sisoie!”

Mihai: „Totuși... care-i secretul cu filmele astea?... Mă scuzi că te întreb, da' mi se pare un pic ciudat...”

Cosmin: „Nu exagera, moș... Sunt doar niște plăceri personale, nu-i nimic...”

Tatiana: „Cosmine!... Cu mine vorbea omul!... (*spre Mihai*) Pot să-ți răspund, stai liniștit... N-am nimic de ascuns în fața nimănui... Ideea de bază e că am o viață așa de mizerabilă, că dacă nu mă conving că alții se zbat cu probleme și mai groznice ca ale mele, intru în depresie... De-aia mă uit sistematic la știrile de la ora 5 și la filme horror... Întotdeauna mă reconfortează!...”

Cosmin: „Da, frate... Tatiana o duce foarte greu... Are o mamă bolnavă...”

Tatiana: „de scleroză multiplă... Tata și-a strâns lucrurile și s-a mutat cu amanta... Iar eu nu reușesc să-mi găsesc job de trei ani!... Și n-am întâlnit nici măcar un singur bărbat serios... care să mă vrea de nevastă!...”

(Cosmin lasă ochii în pământ.)

Tatiana: „Da, da!.. Lumea e plină de oameni care încearcă să se folosească de o biată femeie singură...”

Cosmin: „Lasă, scumpo... io sunt sigur că o să fie bine și chiar foarte bine pentru tine!...”

Tatiana: „O să fie bine, că o să am eu grijă să fie bine!... Nu că mai stau să aștept ceva de la alții... M-o ajuta și pe mine, Dumnezeu, în cele din urmă...!”

Mihai (*uimit*): „Tu crezi în Dumnezeu?... Pe bune?”

Tatiana: „Ești nebun?... Păi, dacă nu credeam în el, omule... acum eram în cămașă de forță... sau, în cel mai bun caz, la doi metri sub pământ...”

Mihai: „Da... te cred... ba chiar, te admir sincer... Mai ales că nu prea văd ce-a făcut până acum Dumnezeu pentru tine...”

Tatiana: „Stai tu liniștit, că o să facă... Are el pe cineva pentru mine care să mă ajute. N-am descoperit eu încă cine e persoana... dar caut în continuare...”

Cosmin: „Mihai, Tatiana îi cunoaște pe toți preoții care dezleagă blesteme și pe toți clarvăzătorii...”

Tatiana: „Vorbești prostii!... Îi știu doar pe ăștia din orașul nostru... Și pe încă vreo câțiva din afară... Până acum doi ani am fost și la ghicitoare... Și pe astea le știu... Nu mă mai duc însă, că mi-e frică... Am apucat să spun de asta unui preot și mi-a zis că nu-mi mai ajută Dumnezeu șapte ani întregi, după ce mă duc la o ghicitoare. Că astea... și când vor să facă bine, umblă tot cu spirite necurate...”

Tudor: „Înseamnă că cinci ani de acu' înainte, n-ai nici o șansă să te-ajute bunul Dumnezeu?”

Tatiana: „Asta a zis preotul ăla... Da' am întâlnit și pe alții, care mi-au promis că m-ajută oricum... Bineînțeles, cu condiția să fac ce zic ei... și să nu mă mai duc la ghicitoare...”

Mihai: „Și ce îți zic preoții să faci, Tatiana?”

Tatiana: „Lucruri simple... da' esențiale... Să zic o rugăciune de câte zece ori din trei în trei ore... să dau acatiste la șapte biserici într-o săptămână... să dau cu apă sfințită prin casă... chestii d-astea... Sunt și alte ritualuri mai complicate, pentru sfinți... când e vorba de dezlegarea cununilor sau eliberarea de blestemul de moarte...”

Mihai: „Păi bine, măi... Și dacă tu te chinui de atâta vreme și faci toate chestiile astea... de ce nu te ajută Dumnezeu?... Concret... unde e rezultatul?”

Tatiana: „Nu e chiar așa de simplu cum crezi tu!... Adică nu vine imediat... ca și cum ai apăsă pe un buton și gata... În chestiile astea spirituale, lucrurile sunt mult mai fine și mai complicate... *(Pauză.)* Eu, în orice caz, vreau să fac tot ce depinde de mine... Trebuie să mă zbat că am multe blesteme în familie... multe păcate... Înțelegi tu?”

Mihai: „Să zicem că înțeleg. Dar tu ești foarte sigură că asta e calea... vreau să zic... singura cale?”

Tatiana: „Îți dai seama... altfel nu m-aș da înapoi să încerc și altele...”

Mihai: „Știi... am cunoscut acum o lună un om în vârstă... A fost preot în tinerețea lui...”

Tatiana: „Și nu mai este?...”

Mihai: „Nu... a fost deținut politic mulți ani de zile pe vremea comuniștilor.”

Tatiana: „Aha... Și după-aia a fost din nou preot... și acum e la pensie, nu?”

Mihai: „Nu. N-a mai fost preot după aia... A muncit în construcții, până la pensie...”

Tatiana: „Asta e cam suspect... Un preot care e eliberat și alege să facă altceva, decât să fie preot... Mă gândesc că o fi făcut el ceva nașpa...”

Mihai: „N-a făcut, măi... dar nu despre asta vreau să vorbesc... Tipul ăsta știe niște lucruri interesante despre Dumnezeu... mă rog, sau crede că știe... Se pare că le-a citit în niște cărți...”

Tatiana: „Ia o pauză... Mi se pare din ce în ce mai suspect... A citit despre Dumnezeu în alte cărți decât în Biblie... Ai grijă, măi... cine știe ce sectant o mai fi și ăsta!...”

Mihai: „De fapt, e catolic... Ce-i drept, nu prea dă el pe la biserică, dar nu face parte dintr-o organizație... de nici un fel... Și să știi că despre Dumnezeu sunt nenumărate cărți în afara Bibliei... și unele sunt scrise de oameni care sunt recunoscuți ca sfinți de bisericile creștine... inclusiv de cea ortodoxă...”

Tatiana: „Măi, nu știu ce să zic... așa o fi... Da, oricum, nici în catolici nu am încredere... Toți vor să te convertească la chestia lor, ca să poată să se folosească de tine... Eu am religia mea, în care m-am născut și m-am botezat și m-am format ca ființă umană... Și nu mă mișcă nimeni din ea!... N-am nici un chef să fiu spălată la creieri!”

Tudor (*cu voce scăzută*): „De parc-ar mai fi nevoie!...”

Tatiana: „Cosmine... sunt foarte obosită... Dacă mai vrei să stai, n-ai decât... Eu mă duc acasă!”

Cosmin: „Și filmul?... Cum rămâne cu filmul, scumpo?”

Tatiana: „Un film bun într-o companie proastă... nu e nici un câștig!... Alo!... Am spus că vreau acasă!”

Tudor: „Am uitat să-ți spun, Tatiana... Sunt ateu... și mândru până-n măduva oaselor de asta!”

Tatiana: „Oh, ce mă bucur pentru tine, frate!... Ai fix ce meriți!... Domnu să aibă milă de sufletul tău!”

Tudor: „Dacă se poate... mai multă decât a avut până acum de sufletul roabei sale, Tatiana!...”

Cosmin (*mâhnit*): „Tudore... de ce mai insiști?... Oricum plecăm...”

Tudor (*strâmbându-se*): „Mă ierți frate, da’totuși... cum e posibil?... Nu mai zic nimic, dar dresajul religios, pe bune, mă sperie...”

(Cei doi își iau lucrurile și se îndreaptă precipitat spre ușă. Cosmin schițează un zâmbet stângaci spre prietenii lui. Câteva clipe înainte de a ieși, Mihai o oprește pe Tatiana.)

Mihai: „Tatiana... știi cine a spus despre el că e calea, adevărul și viața?”

Tatiana (*întorcându-se pe loc spre Mihai, dar privind undeva deasupra lui*): „Domnul Isus, bineînțeles!... Și o să treacă o eternitate până când unii ca voi or să înțeleagă cuvintele astea!”

Mihai: „Păi calea e el... sau sunt preoții și toate ritualurile lor?... De care el n-a zis absolut nimica?!...”

(Tatiana se strâmbă disprețuitoare, apoi iese cu Cosmin, fără să răspundă. Tudor și Mihai se trântesc în fotolii și își umplu paharele.)

Tudor: „Mi-e teamă că săracul moș e fript!... O să-l tragă după ea pe la toate bisericile și locurile de pelerinaj și o să-l bage la închinare intensivă, până o să-l facă după chipul și asemănarea ei!”

Mihai (*râde*): „După chipul și asemănarea...”

Tudor: „Da, frate... nu râde! S-au mai văzut destule cazuri!... Oamenii care stau lângă tine zi de zi, pot să te influențeze îngrozitor de tare...”

Mihai: „Deci tu zici că de data asta chiar o să dureze...”

Tudor: „Am eu intuiția asta... Și apoi, seamănă mult prea tare cu scorpia de maică-sa... de care numai moartea l-a putut face să se desprindă...”

Mihai: „Da, măi!... Ai perfectă dreptate!... Acum pot înțelege și eu aberația asta... Tocmai Cosmin... mi s-a părut culmea!”

Tudor (*turnându-și un pahar*): „Totuși, Mihai... ce-ți veni să aduci vorba de tipul ăla care a fost preot?...”

Mihai: „Era vorba de ajutor... și de Dumnezeu... m-am gândit automat la el, pentru că am tot discutat împreună de chestiile astea... Mi se pare interesant ce zice... deși nu-l înțeleg totdeauna... Știi, e chiar un tip special... Mi-ar plăcea să-l cunoști...”

Tudor: „Frate... vezi că oamenii ăștia care tot pomenesc de Dumnezeu sunt, de fapt, niște lupi în blana de miei!... Aștia nu se lasă până nu te convertesc la... „dreapta credință”!”

Mihai: „Observ frate că brusc ai început să ai și tu grijile Tatianeii...!”

Tudor: „Ptiiu, drace!... Chiar așa e, fir-aș al... *(Pauză.)* Diferența e că aia e cu capul... în vreme ce eu... mă știi... sunt un liber-cugetător... În mine nu vorbește decât bunul-simț, conștiința, rațiunea... și gustul estetic... Sau cel puțin așa îmi place mie să cred...”

Mihai: „Înțelege că nu sunt nici eu un apologet al credinței... Am multe îndoieli... Doar că nu exclud varianta creștină... Știi, sunt destule lucruri care îmi plac la ea... Și nu mă refer la tradiții, ritualuri, sfinți și toate celelalte. Mă refer la învățătura în sine... Mi se pare că un Dumnezeu al iubirii ar fi putut să le dea oamenilor așa ceva... pentru binele lor...”

Tudor: „Tu te auzi ce spui, Mihaie?... Un Dumnezeu al iubirii?... Păi chiar dacă am admite ipoteza asta... nu-ți vin

în minte toate grozăviile pe care le-au făcut creștinii cu cruciadele, inchiziția?... Nu te gândești la barbariile din Vechiul Testament?... Păi astea toate... au fost făcute în numele unui Dumnezeu al iubirii!... ‘Să ciopârțim, să mutilăm și să ucidem, băieți... sunt doar niște trupuri acolo... femei, copii, nu contează... important e să aibă sufletele păcătoșilor o șansă la viața eternă!’...”

Mihai: „Oamenii sunt lăsați liberi pe lumea asta, Tudore... Nu-i împiedică nimeni să terfelească orice, dacă asta li se pare în avantajul lor... începând cu reputația unui singur om... și terminând cu învățătura lui Dumnezeu... Vorbești de ce-au făcut așa-ziși creștini în Evul Mediu... dar știi că secole de-a rândul, oamenii n-au avut voie să citească Biblia?... Nenumărați și-au pierdut viața pentru „păcatul” ăsta... Până și slujbele erau în latină, pentru ca prostimea să nu înțeleagă învățătura...” *(Pauză.)* „Frate, eu nu-ți zic câtuși de puțin să crezi... dar zic că ar fi bine să cauți mai mult înainte de a te fixa la o părere... Sunt multe lucruri de care nu știi încă... și care te-ar uimi foarte tare...”

Tudor: „Fie, Mihai... nu exclud nimic. Ți-am zis doar... sunt liber-cugetător!... Mie nu-mi e frică precum grăsuței că cineva mă prinde-n capcană și-mi spală creierul, înainte să bag de seamă... Dar știi totuși care e faza?...”

Mihai: „Lămurește-mă. Care?...”

Tudor: „Faza e că sunt conștient că dacă încep o căutare, așa cum zici tu... toată viața mea o să se schimbe. Știu că

așa s-a întâmplat și cu alții și... mă tem că deja începe să se întâmple cu tine...”

Mihai: „Dar poate că viața ta o să se schimbe în bine... nu crezi că e posibil?”

Tudor: „Asta n-am de unde să știu... Eu sunt mulțumit cu viața mea de acum, Mihaie... Poate că nu-s eu prea moral în sens biblic... judecând după cele zece porunci... dar mă consider un om de treabă și, mai ales... un om fericit... (Pauză.) Prin urmare...”

Mihai: „N-ai vrea să renunți la vrabia din mână pentru cioara de pe gard...”

Tudor: „Exact, măi... Nu te gândești?... Dacă toate teoriile astea sunt până la urmă doar niște făcături ale minții umane... atunci tot ce avem e acum și aici... Dacă nu ne bucurăm de viața asta și nu o trăim din plin, suntem complet ratați!...”

Mihai: „Să ne bucurăm de viața asta, Tudore?... Spune-mi și mie, te rog, cum se face asta...”

Tudor: „Să ne bucurăm de tot ce avem la un moment dat, frate... o femeie frumoasă, un joc pe calculator, o masă gustoasă, o bere cu prietenii... Să ne bucurăm de orice suntem în stare să facem...”

Mihai: „Tudore, tu ai iubit vreodată pe cineva?... Nu te supăra că te întreb...”

Tudor: „Cum să mă supăr, moș?... O femeie, zici?... Păi, am iubit destul de multe... mi-e și greu să-ți zic un număr...”

Mihai: „Nu așa, frate... Vreau să spun... ai iubit vreodată pe cineva mai mult decât pe tine însuși?... Ai uitat vreodată de tine, iubind pe altcineva?”

Tudor: „Ei... parcă tocmai ai spus la ultima noastră întâlnire că asta înseamnă să fii nebun ... obsedat...”

Mihai: „Poate... Și totuși... când iubești așa, ai o altă măsură a ce înseamnă să fii viu... și fericit... Viu și fericit... dincolo de tot ce ți-ai fi putut imagina înainte... *(Pauză.)* Eu unul nu sunt sigur decât că am avut asta... și apoi totul s-a pierdut ca un fum... Îmi dau seama că sunt încă tânăr și sănătos... și capabil de tot atâtea lucruri... dar și că nu mai sunt decât o umbră a ce am fost atunci când iubeam...”

Tudor: „Eu cred că asta e o stare de deprimare... atâta tot... Când ești deprimat, toate lucrurile îți apar deformat... Îmi pare rău că ești încă în starea asta... dar sunt absolut sigur că o să-ți treacă... Și o să vezi, Mihai... la un moment dat, o să iubești din nou... Așa cum ai iubit înainte, dacă nu și mai mult...”

Mihai: „Vezi, vezi?... Asta e diferența... Tu nu poți să-mi promiți chestia asta...”

Tudor: „Măi, de promis nu poate nimeni...”

Mihai: „Aici te înșeli... Dumnezeu poate.”

Tudor: „Dumnezeu e o iluzie... În calitatea asta...e clar că ‘poate’ absolut orice...”

Mihai: „Nu e o iluzie!... E chiar iubirea, din care am simțit și eu o părticică în inima mea... *(Pauză.)* Și iubirea asta spune... ‘Te-am creat pentru ca eu să fiu în tine și tu să fii în mine... Asta este viața adevărată și eternă pe care ți-am pregătit-o... și chiar dacă tu crezi acum că m-ai pierdut pentru totdeauna... eu îți promit că o să mă întorc la tine... și o să fim împreună... pentru totdeauna... ’”

Tudor: „Hei!... Am o senzație inexplicabilă că nu tu mi-ai vorbit acum... Păi cum, măi?!... Parcă ziceai adineauri că și tu te îndoiești de existența lui Dumnezeu...”

Mihai: „Ciudat... dar acum chiar nu mă mai îndoiesc.”
(Zâmbind, după o scurtă pauză.) „Mulțumesc, frate...”
(Cei doi prieteni își strâng mâinile și se îmbrățișează.)

ACTUL 6

(În parc, Mihai și Andrei, pe o bancă. Câinele Zbir la picioarele lor.)

Mihai: „M-am văzut ieri cu Tora, Andrei...

Bătrânul: „Ei, uite... asta mă bucur s-aud...”

Mihai: „Eu n-am găsit nici un motiv de bucurie în asta... Din păcate, se pare că a renunțat repede să mai spere... Și-a găsit o bursă în Anglia și la anul pleacă... Nu știu, zău, ce-i mai trebuia... E un jurist foarte bun, câștigă o grămadă de bani la firma aia...”

Bătrânul: „Aha... și tu n-ai avut nici un comentariu la planul ăsta?”

Mihai: „Păi, trebuia să vezi cum mi-a vorbit... Parcă atunci m-ar fi întâlnit prima dată... sau, mai degrabă, parc-aș fi fost un client al firmei la care lucrează... Incredibil!...”

Bătrânul: „Știe că ai plecat de la job?”

Mihai: „Știe... a știut chiar din ziua aia... Cică așteaptă un răspuns de la o prietenă care lucrează la o agenție de recrutare... I-a zis că are pe cineva care vrea un manager de vânzări cu ceva experiență... În fine... stai liniștit că nu mă agăț eu de asta... acum-a-i greu să-ți găsești și un job de execuție, darămite unul de șef... Pot să fie și o mie de oameni care să sară la o nadă ca asta...”

Bătrânul (zâmbind): „Să înțeleg că te-ai șocat definitiv după numai patru luni de căutări?”

Mihai: „Andrei... în patru luni am fost doar la trei interviuri... Gândește-te puțin... La douăzeci și nouă de ani, sunt încă tânăr... Am un master în marketing și am lucrat șase ani în vânzări. În ultimii doi am coordonat o echipă de aproape treizeci de oameni. ..Am făcut și câteva site-uri, știu și ceva DTP...”

Bătrânul: „Nu mai spune că sunt deja impresionat...”

Mihai (întristat): „Acuma iar râzi de mine... Am uitat că tu nu pui preț pe cheștiile astea...”

Bătrânul: „Nu, serios... sunt impresionat când văd că un om tânăr, care știe să facă niște lucruri... și încă destul de bine... nu-și găsește nimica pe măsura lui... Păi ce să mai vorbim de ăștia care trec de patruzeci de ani și nu au cine știe ce calificări și... cum îi zici tu... „portofolii”?”

Mihai: „Măi... acolo e gravă rău treaba... Sincer, nici nu știu cum supraviețuiesc... Peste tot pe unde am lucrat, ăștia de peste patruzeci erau rara avis... Pe bune, știu mai mulți patroni de vârsta asta, decât angajați!...”

Bătrânul: „Ei, da... lupta pentru supraviețuire...”

Mihai: „Huh?... Vrei să zici, concurența asta nebună cu joburile, diplomele...”

Bătrânul: „Vreau să zic exact ce zic... Întotdeauna a fost așa atunci când oamenii au uitat de Dumnezeu...”

Mihai: „Mă scuzi, Andrei... dar eu nu văd ce are una cu alta... Realitatea e că pe timp de criză, joburile sunt puține și extrem de nesigure... Normal că apare o competiție pe viață și pe moarte... Acuma, că se promovează tot felul de prejudecăți și sunt favorizați unii sau alții... n-avem ce face... Așa funcționează oamenii... mereu sensibili la modă și la tot felul de superstiții...”

Bătrânul: „Și dincolo de artificiile astea care-i țin ocupați... majoritatea se mișcă cu valul, fără să le pese câtuși de puțin cine l-a creat și cu ce intenții... Ei cred că joacă după reguli... adică normal... și se așteaptă să fie tratați normal... după reguli... În fond, orice om normal trebuie să aibă grijă de burtica și de spatele lui... iar dacă are o familie în grijă... și de cele ale membrilor ei...”

Mihai: „Nu înțeleg unde bați... E ceva cu teoria conspirației?... Bancherii internaționali, francmasonii... ăștia iluminați din spatele cortinei care domină lumea?... Nu zic că nu mi se par adevărate niște lucruri și că oamenii nu ar trebui să se mai deștepte puțin... ca să nu mai fie manipulați ca niște păpuși de paie... *(Pauză.)* Dar adevărul e că așa s-a scris istoria... Lucrurile au mers din rău în mai rău, până când s-au trezit în sfârșit câțiva care să pună mâna și să...”

(Apar deodată doi băieți de șase și opt ani - Ionuț și Florin - care se reped la bătrân.)

Ionuț: „Bunicule, Florinel a luat și mașina mea!... Cică merge mai bine ca a lui!... Dacă nu mi-o dă înapoi, să știi că îl bat!”

Florinel: „Nu-i cinstit! A lui merge mai bine!... A mea se oprește mereu și nu se întoarce de tot la stânga...”

Bătrânul: „Păi, bine măi, faceți și voi schimb de data asta... și după ce ne întoarcem acasă, mă uit eu la mașinuță...”

Ionuț: „Nu fac nici un schimb cu el, că mi-o strică așa cum a stricat-o și pe-a lui...”

Florinel: „Ba nu, prostule!”

Ionuț: „Ba da, fraiere!”

Florinel: „Ba nu, de o mie de ori!”

Ionuț: „Ba da, de o o mie și un milion de ori!”

Florinel: „Dacă vreau, ți-o stric chiar acum... Ce... crezi că mi-e frică de tine?”

(Ionuț îi smulge mașina lui Florinel și sunt cât pe ce să se încaiere, dar Mihai sare imediat între ei și le confiscă amândouă mașinile.)

Bătrânul (zâmbind): „Uite, Mihai... chiar așa se scrie istoria... Doar că tu, spre deosebire de bancheri și de toți ceilalți, sper că n-o să păstrezi mașinuțele pentru tine...”

(Mihai uimit, i le dă imediat bătrânului. Copiii încep să se roage de acesta, în același timp.)

Bătrânul (mimând supărarea): „Măi, de câte ori v-am zis să fiți și voi ca frații? Parcă și câinii au mai multă grijă unii cu alții...”

(Cei doi coboară privirile neliniștiți.)

Bătrânul: „Uite, eu le pun aici jos pe amândouă... Ăla dintre voi care vrea să ia sau să strice mașinuța celuilalt, e liber s-o facă. Dar să fie sigur că de ziua lui o să primească de la bunicul, exact după cum merită...”

Florinel: „Ia-ți măi, mașina!... Mie nu-mi mai trebuie...”

Ionuț: „Poți s-o iei tu... Poți să le iei pe amândouă. Mă duc să văd ce face Ștef...”

Florinel: „Poți să le iei tu pe amândouă!... Dacă vrei, dă-i și lui Ștef una. Știu eu că el n-are d-astea...”

Ionuț: „Bine, hai să le luăm și să facem cu Ștef un traseu...”

Florinel: „Da, unul cu multe obstacole...”

Ionuț: „Și poate ne împrumută și el pentru o oră camionul ăla cu telecomandă...”

(Băieții se îndepărtează veseli, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, iar bătrînul privește lung în urma lor.)

Mihai (zâmbind): „Deci adevăratele rădăcini ale problemei sunt în copilărie...”

Bătrînul: „Se văd din copilărie, da... Natura umană e egoistă și de obicei rămâne așa de-a lungul întregii vieți...”

Mihai: „Ai spus, de obicei... Înseamnă că ceva se poate schimba, nu-i așa, Andrei?”

Bătrînul (râzând): „După cum vezi... eu unul încă trăiesc cu speranța!”

Mihai: „Chestia e că mai poți face ceva cu copiii... la ei mai încape... Dar ce poți face cu adulții?... Chiar și cu tinerii?... Îți zic, Andrei... cei mai mulți nu sunt interesați de nimic serios. Vorbește-le cum să facă bani sau să cucerească femeile sau să fie aplaudați la scenă deschisă... atunci or să fie numai ochi și urechi... ba, or să te pună și pe tine pe un pedestal, ca pe un profet al soluției finale... Da' ia să vezi ce se întâmplă... dacă te duci printre ei și le zici ceva de Dumnezeu și de iubirea de aproape... Îmi pare rău, dar dac-ai ales să te lași de preoție, e problema ta... Așa mai aveai o șansă... că doar trebuie să faci și ei un contract conform regulilor în vigoare cu șeful de sus... De vreme ce nimeni nu rămâne pe lumea asta o eternitate... nu strică acolo o asigurare...

Bătrânul: „Așa e, Mihai. Dar nici nu e ăsta scopul... Să-i convingi pe cei mai mulți, cu prima ocazie... iluzie mai mare, nici că există pentru un preot!... Păi dacă vezi înaintea ta o livadă mare de pomi de toate felurile... unii care de-abia sunt în floare, alții ale căror roade sunt deja coapte... ce faci?... Te repezi să culegi totul, de teamă că vine altul să le strângă, doar ca să le-arunce-n foc după aia?...”

Mihai: „Normal că nu... Dar să știi că pe-aicea sunt mulți pomi care n-ajung la rod niciodată...”

Bătrânul: „Nu înseamnă că e-n totalitate vina lor pentru asta... Până nu e încercată destul, inima omului nu vrea să

știe de adevăr... Dar vine un timp pentru fiecare... Când omul are o mare suferință sau o mare durere... uite, așa cum a fost și a ta... sunt mai multe cărări care i se deschid în față... Una e să se agațe cu iubirea lui rănită de altceva... altceva care judecă el că n-ar putea să-l facă să sufere... un prieten, un animal, o pasiune a trupului sau a minții... orice îl poate ține cât de cât la suprafață. Alta e să se răzbune cumva... să-și facă un plan prin care să demonstreze altora și lui însuși că nu este, până la urmă, un învins... ci un învingător, demn de respect și admirație. Alta e să construiască mai multe ziduri în jurul inimii lui, evitând tot ce îl poate face să sufere... Asta înseamnă să pâlpâie toată viața la foc mic, dar sigur... Și, în fine... alta e să se confrunte deschis cu absurdul durerii și lipsei de speranță. Adică să înceapă să caute ceva care poate să explice totul... să dea sens existenței, suferinței, luptei...”

Mihai: „Înțeleg... De-abia când omul a ajuns la asta, poți să îi spui ceva...”

Bătrânul: „Exact. Cine nu caută, nu găsește... Nici dacă e în fața lui pe o tavă aurită. Inima lui n-are ochi și urechi pentru asta...”

Mihai: „N-are ochi și urechi decât pentru ce o interesează... Bani, gloria, plăcerile de toate felurile...”

Bătrânul: „Da... toate surrogatele care îi fac pe oameni orbi. Până la un punct însă... Bunul Dumnezeu nu lasă pe

nimeni să moară cu handicapul ăsta, fără să îi trimită în repetate rânduri mesaje de avertizare...”

Mihai: „Asta mi se pare foarte interesant... Mai ales că cei mai mulți oameni nu prea văd nici o urmă a interesului lui Dumnezeu în viețile lor personale... Inclusiv...”

Bătrânul: „Aici te înșeli. Sunt nenumărate semne... pentru fiecare... Majoritatea trec nevăzute, pentru că omul e atent numai la lucrurile cu care s-a obișnuit și care-l interesează. Dar unele se văd bine de tot... numai că omul se decide să nu le ia în seamă, pentru că asta îi convine mai tare la momentul respectiv.”

Mihai: „De pildă?”

Bătrânul: „Uite... de pildă, prima noastră întâlnire.... Probabil că nouă din zece tineri în situația ta, n-ar fi stat de vorbă cu mine nici cinci minute. Tu însă ai ajuns să mă întrebi despre Dumnezeu...”

Mihai: „Ai dreptate... Chestia asta mi-a schimbat viața. Și cred că tu nu mi-ai fi spus absolut nimic, dacă n-aș fi arătat o urmă de interes...”

Bătrânul: „La ce bun?... Dar tu erai atunci într-o situație de cumpănă... Și tocmai de-aia, mai mult sau mai puțin conștient, te mișcai deja în căutarea sensului...”

Mihai: „Adevărat!... Dacă nu găseam un sens în viața asta a mea, o luam complet razna...”

Bătrânul: „Eu cred că nici o întâlnire între oameni nu e întâmplătoare... Desigur, noi avem libertatea alegerilor... dar circumstanțele vieții nu sunt în mâinile noastre, ci ale bunului Dumnezeu... Chiar dacă par absurde sau tragice, pentru suflete ele pot fi șansa de care au nevoie mai mult ca de aer... *(Pauză.)* Să-ți dau un exemplu... Am fost ani de zile preot, dar n-am văzut niciodată atâtea convertiri la credință într-un timp atât de scurt, ca în temniță.”

Mihai: „Într-o temniță comunistă... Da, cred... am citit câte ceva despre asta... Steinhard, Wurmbrand... Dar acum, sincer... mi s-a părut, mai degrabă, un act disperat... oamenii aveau nevoie de o consolare ca să poată îndura... Or una mi se pare să cauți și să ajungi la credință... și alta să te agăți de ea, într-o situație limită, ca de un colac de salvare...”

Bătrânul: „Vezi, Mihai?... Unele lucruri chiar nu se înțeleg așa ușor din cărți sau din filme... Până nu le trăiești chiar tu nu prea poți...”

Mihai: „Când aud asta, mă simt ca un retardat... Pur și simplu... Adică oricine a trăit ceva ce eu nu am trăit până acum îmi este superior și, dacă n-am și eu șansa lui la un moment dat... așa rămâne pentru eternitate...?”

Bătrânul: „Micuțele, micuțele... Uneori judeci exact ca și copiii ăștia...”

(Râd amândoi.)

Mihai: „Fă-mi un bine atunci și explică-mi... ca unui copil... *(Zâmbește.)* Mai bine copil, decât retardat...”

Bătrânul: „Când am spus că n-ai trăit ceva ce noi am trăit în temniță, nu înseamnă neapărat că ar fi trebuit să fi în acolo ca să trăiești... Ca să cunoști ce înseamnă bunătatea, nu înseamnă că trebuie să fi avut grijă de copiii muribunzi din Calcutta...”

Mihai: „Da, am și eu o idee despre bunătate, corect...”

Bătrânul: „Nu o idee, Mihai... O experiență a ei... o trăire adevărată, la prima mână... De exemplu, când erai copil și te așteptai la o pedeapsă, dar cel care ar fi trebuit să ți-o dea, doar te-a muștrat din privire și apoi te-a mângâiat pe cap... Sau când erai bolnav și mama a venit să stea cu tine în pat, ca să simtă imediat dacă mai faci febră...”

Mihai: „Asta, a doua, nu mi s-a întâmplat niciodată... Dar prima, da... Am cunoscut oameni care au fost buni cu mine... Nu știu cât de bun am fost eu cu alții...”

Bătrânul: „Ei, acum, ceea ce numim noi aici bunătate, nu e, de fapt, decât bunăvoință... E ușor să fii binevoitor și grijuliu cu unul care nu îți pune nici o problemă... darămite cu unul care îți răspunde cu dragoste. Nu ești

însă bun cu adevărat, decât atunci când ierți și când îl ajuți chiar și pe acela care te consideră dușmanul lui. Țsta e exemplul veșnic al Domnului... Când poți fi bun și cu un dușman, îl lași pe Dumnezeu să se arate prin faptele tale... Că numai de la el poate veni puterea asta...”

Mihai: „Păi, din păcate, în cazul ăsta... nu cred că am fost vreodată cu adevărat bun.... Și nici nu cred că am văzut până acum un astfel de om... în carne și oase... *(Pauză.)* Dar am așa o bănuială că tu s-ar putea să fi unul din ăsta...”

Bătrânul: „Ai o bănuială?... *(Pauză. Andrei devine mai serios și cumva, apropae detașat.)* Ascultă... În închisoarea de la Aiud era un om care stătea acolo de șaptesprezece ani. Fusese secretar de ministru în timpul războiului... Nu se știe cum făcea, dar din când în când reușea să obțină ziare de-afară... Toți ceilalți șapte care mai erau în celulă cu el le citeau, dar când unul din ei era mai amărât și nu-i venea să se mai ridice de jos... omul scotea ziarele și începea să citească din ele... Nu așa cum erau scrise... ci cu tot felul de obscenități și poante inventate de el... Îi făcea pe toți să râdă, până și pe gardieni... În afară de unul singur... Acela avea alte planuri și de-aia a început să fie din ce în ce mai deranjat de colegul lui de suferință. În aparență, se distra și el, ca toți ceilalți... ca să nu dea de bănuț... După câteva luni, a prins însă ocazia și l-a raportat pe glumeț la șeful închisorii...”

Mihai: „Oh, urât... oribil...”

Bătrânul: „Nu-i așa?... Mai ales că omul ăla săracul a fost bătut atât de rău, că în două zile și-a dat duhul. Cred că i-au rupt cel puțin o duzină de oase...”

Mihai: „Ah, ai fost acolo cu el, Andrei... Și nu ai putut face nimic!... Ce groaznic!... Dar, spune-mi, cel puțin... omul ăla avea ceva credință?... A plecat dincolo cu sufletul împăcat?...”

Bătrânul: „A plecat împăcat... Cu câteva ore înainte să moară, era încă lucid și... l-a chemat pe omul care l-a trădat... I-a spus că vrea să fie prieten cu el, aici... ca să fie sigur că or să se întâlnească prieteni pe lumea cealaltă... *(Pauză.)* Înțelege?... Nu i-a spus că și-a dat seama că el e trădătorul... nici că l-a iertat... dar ăla și-a dat seama foarte bine... Și atunci l-a luat în brațe pe muribund și l-a ținut până în ultima clipă... a plâns și s-a rugat pentru el... și, în secret, pentru marele păcat pe care și l-a făcut cu el... Nimeni din cei care mai erau cu ei în celulă nu și-a dat seama ce se întâmplă... *(Pauză.)* Toți au crezut că a fost numai compasiunea lui... profesională...”

Mihai *(după o pauză, uluit):* „Oh, nu, Andrei... Nu, nu!... Să nu-mi spui că...”

Bătrânul: „Cum altfel?... Doar era, pasămite, un om al lui Dumnezeu!”

(Bătrânul își șterge câteva lacrimi.)

Mihai: „Oh, Doamne... De ce?!... La naiba!... Nu pot să cred așa ceva!... Spune-mi omule! De ce ai făcut-o?!...”

Bătrânul: „Credeam că n-am loc de el ca să salvez sufletele oamenilor... Bufonul ăla era mereu centrul atenției... Și toate prostiile pe care le debita... (*Pauză.*)... Eu am fost învățat că salvarea sufletelor e o treabă foarte serioasă...”

Mihai: „Și că reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ trebuie luat foarte în serios!”

Bătrânul (*surâzând cu amărăciune*): „Clar!... Doar el e de o mie de ori mai bun decât oile păcătoase pe care le păstorește!...”

Mihai: „Doamne, iartă-mă că spun asta, dar n-aș vrea să fiu în locul tău, Andrei!... Pentru o clipă, mi-a surâs chiar și ideea masochistă a experienței închisorii politice... dar acum știu clar... n-a fost doar un martiriu pentru tine... ci și o tentație a diavolului...”

Bătrânul (*zâmbind amar*): „La care tu, fiind de o mie de ori mai bun decât mine, cu siguranță n-ai fi cedat!...”

Mihai: „Nu știu... N-am vrut să insinuez asta!... N-am cum să știu... Pentru Dumnezeu, nu e deloc simplu cu tine, omule!”

Bătrânul: „Am vrut doar să-ți arăt cum am făcut eu experiența bunătații adevărate, Mihai!... Asta mi-a schimbat viața, mai mult decât orice învățături și predici... Pentru că, în ciuda tuturor aiurelilor din capul meu... dintre toți cei care erau în celulă atunci cu mine... singurul care era chiar pe marginea prăpastiei și trebuia neapărat salvat... am fost eu!...”

Mihai: „Uau... deci acum te consideri un om salvat!... (Pauză.) Dar despre mine, ce zici?... Acum că l-am recunoscut pe bunul Dumnezeu, nu se poate spune că și eu... așa, măcar într-o mică măsură...”

Bătrânul: „Mihai... dacă ai înțeles în inima ta că nu trebuie să-i faci niciodată rău altui om... cu nici un pretext... și dacă ai de gând să trăiești nu doar pentru tine, ci și pentru alții, pentru toți cei pentru care poți face ceva pe lumea asta...”

Mihai: „Aicea e mica și mereu nerezolvata problemă cu „întoarcerea obrazului celălalt”... Normal că nu vreau să fac rău nimănui!... Asta chiar n-a fost în firea mea niciodată... Dar, spune-mi, dacă cineva vrea să facă rău altora... inclusiv mie... chiar nu am dreptul să mă apăr deloc? Adică Dumnezeu nu-mi dă dreptul să fac acel rău necesar ca să opresc un nenorocit?...”

Bătrânul: „Așa am gândit și eu când l-am trădat pe omul ăla, crede-mă... Acum îți zic că la o agresiune directă, poți să te aperi... poți chiar să răspunzi prin forță, dacă altfel

s-ar pune în pericol vieți. Dar la orice alt fel de greșeală, nu trebuie decât să te opui greșelii... pe cât posibil fără să lezezi pe cel care a comis-o... Înțelegeți?... Dacă un om are stomacul bolnav, nu îl duci în fața judecătorului și nici nu îi dai o bătă în cap ca să îl scapi de suferință...”

Mihai: „Clar... Încerci să-l ajuți... Sau măcar să găsești pe cineva care poate să-l ajute...”

Bătrânul: „Dar dacă un om are sufletul bolnav.... ceea ce e, de altfel, de un infinit de ori mai grav decât să aibă probleme cu trupul... de ce e el dus la judecător, închis ca un animal, torturat sau linșat?... Cât de sănătoase pot fi sufletele celor care își găsesc o satisfacție supremă în chinuirea și condamnarea lui?...”

Mihai: „Andrei... tu pui în discuție ordinea multor lucruri de pe lumea asta...”

Bătrânul: „Te-ar liniști dacă ți-aș mărturisi că tot ce-ți spun eu aici ca filozofie de viață... nu e de la mine?”

Mihai: „Nu?... Dar de la cine?”

Bătrânul: „Ghicește!”

Mihai: „Ah... Biblia și cărțile alea ale tale!... Vrei să spui că ideile astea vin de la bunul Dumnezeu?...”

Bătrânul: „Eu pot doar să-ți sugerez... De recunoscut însă... asta poți numai tu în inima ta...”

Mihai: „Nu știu acum... nu mă simt încă pregătit pentru asta... *(Pauză)* Întrebai de ce să-i tratăm dur pe cei bolnavi cu sufletul... Eu nu zic că așa e cel mai bine, dar, asta-i situația... Umanitatea nu a descoperit metode mai eficiente de a combate răul de pe lumea asta...”

Bătrânul: „Băiatule... tu încă gândești numai cu capul, nu și cu inima!... Cum poți să zici că nu s-au descoperit metode mai eficiente?...”

Mihai: „În fine... Mișcarile de opoziție non-violente... Gandhi, Luther King, d-alde Greenpeace, alții ca ei... Dacă la astea te referi...”

Bătrânul: „Din câte știu eu, înaintea tututurilor celor de care ți-ai amintit tu, a mai fost o personalitate notabilă...”

Mihai: „Buddha?”

Bătrânul: „Notabil... dar e unul în fața căruia pălește...”

Mihai: „Ah, da... normal... Isus.”

Bătrânul: „Ai mai pomenit de o opoziție non-violentă atât de eficientă, încât să schimbe fața întregii lumi... pentru totdeauna...?”

Mihai: „Într-adevăr... deși multă vreme după aia nu s-a știut dacă schimbarea a fost spre rău sau spre bine... și n-a rămas câtuși de puțin non-violentă...”

Bătrânul: „Nici o surpriză, Mihai!... De fiecare dată când vrei să faci ceva bun pe lumea asta, apar imediat niște forțe care se împotrivesc... Și lor le e lăsată libertatea să se manifeste și chiar să folosească binele pentru scopurile lor rele... Evoluția cere o luptă a contrariilor...”

Mihai: „Ok, ok... am înțeles lecția despre libertate... și îți dai seama că nici eu nu sunt pentru violență, Andrei... Dar tot nu realizez ce s-ar putea face pașnic împotriva psihopaților care fac atâta rău pe lume... Că ăștia care nu mai au nici un pic de umanitate în ei, nu sunt în stare să aprecieze umanitatea la alții... Nici iertarea, nici bunătatea, nici măcar sacrificiul... Ei consideră că, oricum, tot ce-i de bine li se cuvine!... Și li se cuvine doar lor, în exclusivitate!”

Bătrânul: „Mihai... Ce fel de doctor e acela care nu încearcă să vindece pacientul, ci îl condamnă de la bun început?... *(Pauză.)* Se pot face destule lucruri pentru ca oamenii cu suflete bolnave să fie recunoscuți, lăsați fără mijloace de atac și apoi tratați cu opusele celor care i-au condus la deumanizare... Îți spun că și pentru asta există destulă învățătură venită din cea mai sigură sursă...”

Mihai: „Ei bine... atunci de ce nu se face ceva pe partea asta, Andrei?”

Bătrânul: „Câte ceva se face... dar mereu prea puțin... De ce oare?”

Mihai: „Eu te-am întrebat primul...”

Bătrânul: „Nu trebuie decât să te uiți la viața ta și a altor oameni pe care-i cunoști, Mihai...”

Mihai: „Da... e foarte simplu... fiecare își vede de treburile sale...”

Bătrânul: „De treburile sale strict personale...”

Mihai: „Păi și acuma, pe bune... cu atâtea griji pe de-o parte... și atâtea distracții la dispoziție, pe de alta... greu să le mai stea oamenilor capul la lucruri serioase!...”

Bătrânul: „De aceea nici nu trebuie să le stea capul... ci inima!...”

Mihai (*râzând*): „Dacă le stă inima, mor... asta-i sigur!”

Bătrânul: „Dacă le stă degeaba... e chiar o moarte adevărată!... De aceea, inima trebuie să ajungă prima la lucrurile serioase... Trebuie să caute și să fie ajutată să găsească... Înțelegeți acuma?”

Mihai: „Am vorbit de atâtea ori despre asta, că ar trebui să fiu idiot să nu înțeleg... Vrei să spui că noi, cei care am

căutat și am găsit ceva... ar trebui să îi ajutăm și pe ceilalți să facă același lucru...”

Bătrânul: „Da... sunt oameni care fac asta, întotdeauna au fost... Dar mereu prea puțini... Normal... să renunți la niște privilegii efemere, de dragul unor promisiuni îndepărtate... să te confrunți cu suferința și durerea, în loc să te izolezi în cuibul bunăstării personale... E foarte clar că asta nu prea stă în firea omului!... Iată de ce răul e încă incredibil de activ pe lumea asta... Dar să știi că există și o imensă mișcare spre adevăr pretutindeni... ce-i drept... mai puțin vizibilă...”

Mihai: „Andrei, spune sincer... te gândești să mă faci misionar, acum că tot nu mai am nici un job?”

Bătrânul: „Misionar nu te face nimeni, afară de libera ta voință și grația bunului Dumnezeu, băiatule... Ți-am zis, tot ce pare o filozofie aici... nu e, de fapt, de la mine... Eu nici măcar nu pot să fiu un modest exemplu pentru tine... *(Pauză.)* Amintește-ți însă că sunt multe lucruri de făcut pe lumea asta... Mizeria și suferința cer compasiune și faptă, implicare... Neapărat implicare!... Sunt destui oameni azi care, judecând după mintea și inima lor, ar putea schimba fața lumii, dar care își risipesc orele vieții cu televizorul și calculatorul... și toate celelalte distracții... Am văzut că știi mai bine decât mine...”

Mihai: „Da, Andrei... ai văzut... sunt pe deplin conștient... Și totuși... cum să-ți spun?... Nu mă simt încă pregătit pentru fapte mari... ca să nu mai vorbim de sacrificii...”

Bătrânul: „Asta e foarte bine. Pentru că, dacă te-ai simți acum... ar fi ambiția și nu iubirea cea care te-ar împinge spre ele...”

Mihai: „Apropo de iubire...”

Bătrânul: „Mai precis... apropo de Tora...”

Mihai: „Pe bune, Andrei... m-am gândit mult și aș vrea totuși să mai fac o încercare cu ea... Poate că nu e încă prea târziu... Sau, nu știu... Am prieteni care îmi spun că ar trebui să mă calmez și să-mi caut pe altcineva... Tu ce crezi?”

Bătrânul: „Cred trei lucruri... Unu... în viața asta întâlnirile care contează cu adevărat sunt rare... Doi... oamenii capabili cu adevărat de iubire sunt puțini... Și trei... nu e prostie mai mare, decât să renunți la unul, în speranța că o să-l poți înlocui cu altul... Sau altceva...”

Mihai: „Înțeleg... Dar îmi rămâne totuși în creier vorba aia că cine a greșit o dată o să greșească și a doua oară...”

Bătrânul: „Ah, da... una din multele superstiții comune... Eu cred însă că poți să ai mai multă încredere într-unul

care a greșit și s-a condamnat singur pentru asta, decât într-o sută care n-au știut niciodată ce e greșeala...”

Mihai: „Da... pentru cine regretă cu adevărat, nu mai rămâne nici urmă de tentație... Iar Tora...”

Bătrânul: „Tu o cunoști cel mai bine dintre noi...”

Mihai (*înfierbântat*): „Da... și aș băga mâna în foc că i-a părut foarte, foarte rău... (*Pauză.*) Nu știu însă dacă mă mai iubește...”

Bătrânul: „Atunci de ce i-a părut așa de rău?... Ascultă un om bătrân... o iubire adevărată nu trece niciodată prea ușor...”

Mihai: „Corect ar fi... ,nu trece niciodată’!”...

Bătrânul: „Oho... mi se pare că micuțul meu s-a făcut deja mare... Nici nu știi cât mă bucură asta!”

Mihai: „Andrei... poate o îmi dai și mie o biblie... și poate, mai târziu, cărțile alea...”

Bătrânul: „Nici o problemă... Oricum mă gândeam să îți dau toate cărțile mele...”

Mihai: „Eh, nici chiar așa... mai sunt și nepoții tăi...”

Bătrânul: „Ei mai au nevoie de timp să crească...”

Mihai: „Andrei... pot să-ți spun ceva ce n-o să sune deloc politicos?”

Bătrânul (*zâmbind*): „În multe rânduri ai spus-o, fără să-mi mai ceri voie...”

Mihai: „Asta așa e...” (Pauză.) „Am un regret ciudat că nu ești măcar cu vreo treizeci de ani mai tânăr...”

Bătrânul (*râzând*): „N-ai de ce, prietene... Să-ți spun un alt secret... Mie mi-au plăcut întotdeauna femeile. Cine știe, poate mi-ar fi trecut prin cap să o consolez cumva pe Tora...”

Mihai: „Nu că ar fi fost de neînțeles, dar ceva îmi spune că nu ai fi fost genul ăsta de prieten... Sincer acum, Andrei... un prieten ca tine... un frate... pe care să-l am lângă mine toată viața...”

Bătrânul: „Da, dragule... și mie mi-a lipsit și mi-ar fi plăcut asta... Dar, în egoismul meu, mă bucur că sunt mult mai aproape de capătul cursei decât tine...”

Mihai: „Pe cuvântul tău?!... Ești primul om în vârstă pe care-l cunosc și care se arată fericit de chestia asta...”

Bătrânul: „Nu bătrânețea în sine, Mihai... Ea nu e decât o închisoare și mai grea pentru suflet... Ce urmează după mă interesează pe mine...”

Mihai: „După ce se încheie aici...? *(Pauză.)* Spune sincer... tu chiar n-ai nici o îndoială, Andrei cu privire la ce urmează?”

Bătrânul: „Adică dacă n-am nici o îndoială că există un Dumnezeu al iubirii... și că e singurul și că suntem toți în mâinile Sale?”

Mihai: „Așadar sigur urmează ceva...”

Bătrânul: „La nesfârșit.”

Mihai: „Da, clar... sunt prost. Asta e toată rațiunea credinței... Dar, spune, crezi că ne mai întâlnim cu cei pe care i-am iubit aici?”

Bătrânul: „Ba bine că da... Auzi la el întrebare!”

Mihai: „O să mă aștepți atunci?”

Bătrânul: „O să meriți?”

Mihai: „Nu, desigur... dar ce mai contează?”

Bătrânul: „Cum spuneam... te-ai făcut mare, Mihai... Ei bine... cred că o să te aștept cu nerăbdare!”

Mihai: „Fără nerăbdare, te rog...”

Bătrânul: „Fără nerăbdare, atunci... La urma urmei, așteptarea contează prea puțin, atunci când ești sigur că n-o să te mai pierzi niciodată de persoana iubită...”

Mihai (*Îi cuprinde mâna între palmele sale*): „Mulțumesc Andrei, am acum o mare pace în inimă... Aș zice chiar... o mare pace fericită... Ce zici, ne vedem și mâine?”

Bătrânul: „Stai să-l întreb pe Zbir...” (*Se apleacă spre urechea câinelui.*)

„În ordine, Mihai... mâine, la aceeași oră. Dar până atunci, să nu care cumva să uiți de...”

Amândoi (*într-un glas și un zâmbet*): „Tora !”

ACTUL 7

(Apartamentul Torei. În living room, Tora și Tatiana stau de vorbă la o cafea.)

Tatiana: „Tora... îmi dau seama că vizita mea te-a luat pe neașteptate... Înțeleg de ce... N-am fost chiar prietenoasă cu tine...”

Tora: „Nici vorbă, Tatiana... doi oameni nu trebuie să aibă exact aceleași păreri despre toate că să fie prieteni...”

Tatiana: „Sinceră să fiu... nu prea aveam cum să fiu prietena ta... eu una te-am considerat foarte inferioară mie...”

Tora pleacă ochii întristată, dar nu spune nimic...

Tatiana: „Știi, chestia asta că te-ai îndepărtat de tradițiile noastre religioase, că n-ai mai pus niciun preț pe ce se face în biserică... doar, știi ce se spune la noi... ereticii ajung în iad cu biblia în mână...”

Tora: „Da, știam toate astea, Tatiana, dar nu știu ce relevanță mai are...”

Tatiana (*foarte emoționată*): „Ei uite că are cea mai mare relevanță, pentru că aseară s-a întâmplat ceva care a dat peste cap tot ce credeam despre lucrurile astea!!”

Tora: „Nu pot să cred!... Pe bune?... Spune-mi, te rog... Mi-e greu să-mi imaginez ce...”

Tatiana: „Știi, Cosmin a avut o criză foarte nasoală noaptea cealaltă... A început de fapt imediat după prânz ca o durere ascuțită de burtă... dar știi cum e el... s-a străduit să nu o bage de seamă. După ce-a luat niște calmante, mi-a zis că s-a liniștit aproape de tot. Pe seară a fost însă rău... îl vedeam cum se zvârcolește pe canapea... da’ tot nu m-a lăsat să chem salvarea. Nici vorbă de somn, bineînțeles. Eu am reușit să ațipesc vreo oră... dar pe la două noaptea m-au trezit gemetele lui... neîntrerupte. M-am ridicat imediat și am pus mâna pe telefon...”

Tora: „Doamne, n-am știut nimic de chestia asta!... I-ai anunțat pe Mihai și pe Tudor?”

Tatiana: „N-am anunțat pe nimeni, că nu m-a lăsat nebunul... Tot zicea că se rezolvă la spital... În fine, doar nu era să-l mai stresiez și eu pe deasupra!”

Tora: „Și sper că totul s-a rezolvat într-adevăr... Dacă ești aici și ești bine... Vreau să spun...”

Tatiana: „Ideea e că n-a fost bine deloc... La urgență l-au diagnosticat cu o ocluzie intestinală foarte severă... I-au făcut un RMN, mă înțelegi?...”

Tora: „Oh, nu pot să cred!... Știu că asta poate fi o chestie foarte periculoasă!”

Tatiana: „Doi doctori m-au luat deoparte și m-au întrebat dacă are familie... Le-am zis că are doar niște bunici foarte bătrâni care sunt amândoi la azil acuma...”

Tora (*din ce în ce mai neliniștită*): Oh, Doamne... Tatiana!”

Tatiana: „Asta i-a convins să-mi spună adevărul. Singura lui șansă era o operație urgentă... dar chiar și așa nu îi dădeau mai mult de 20% șanse de supraviețuire...”

Tora: „Tatiana... l-au operat pe Cosmin?... Spune! Te rog, spune!”

Tatiana (*aparent fără nicio emoție*): „L-au deschis, nu i-au făcut nimic... și l-au închis la loc.”

Tora sare brusc în picioare.

Tora: Cum adică?... Nenorociții... Tatiana, te implor... să nu-mi spui că...”

Tatiana (*cu un zâmbet misterios*): „Nu i-au făcut nimic, pentru că nu mai avea nimic, Tora!”

Tora: „Ce?... I-au greșit analizele?!... Nu pot să cred!”

Tatiana (*continuând să zâmbească*): „Așa au zis și ei... Le-au luat și le-au verificat pe toate părțile... Dar era el, fără îndoială, nici urmă de greșeală!”

Tora: „Oh, o minune dumnezeiască, Tatiana!... Sau, nu știi... se putea totuși, într-un timp atât de scurt?...”

Tatiana: „Doctorii au zis că din punct de vedere medical, asta ar fi practic imposibil... și că, da... trebuie să fie un miracol. Ei, oricum, n-au mai văzut așa ceva niciodată...”

Tora: „Ce minunat, Tatiana, ce minunat!... Vezi? Mâna bunului Dumnezeu, fără îndoială...”

Tatiana: „Ce e mai ciudat e că minunea asta s-a întâmplat fără să mai încerc eu să dau acatiste sau să urmez instrucțiunile vreunor preoți văzători în duhul... Deh, n-am mai avut timp pentru asta!... Când am înțeles grozăvia a ce putea să se întâmple în noaptea aia, am fugit la patul lui

Cosmin și l-am luat de mână... Am strigat la el ca o nebună, dar degeaba... părea să-și fi pierdut deja cunoștința... Și atunci, în toată nenorocirea și confuzia mea, așa, ca într-o fulgerare, mi-am amintit de tine, Tora!... Mi-am amintit cum mi-ai zis tu că te rogi Domnului, cu cuvintele tale, de fiecare dată când tu sau cineva drag al tău are vreo problemă... Și pentru prima dată de când mă știu, am făcut și eu asta... Mi-am luat inima în dinți și m-am rugat Domnului pentru Cosmin al meu!...

Tora începe deodată să lăcrimeze...

Tatiana (cu vocea tremurândă): „Dacă plângi tu, să știi că o să încep și eu imediat. Și crede-mă că eu nu mă opresc cu una, cu două!”

Tora își șterge ochii cu un șervețel și îi zâmbește stângaci.

Tatiana: „Da, Tora... Și Domnul a răspuns... Cosmin e acasă acum, se simte foarte bine și știe tot ce s-a întâmplat... (cu o voce gravă) Cu adevărat, Domnul a deschis ochii unor orbi nerecunoscători, pentru doar prețul unei clipe de încredere!...

Tora: „Tatiana draga mea... nici nu știi ce bucurie nemaipomenită mi-ai dăruit!... Doamne, îți mulțumesc din toată inima!”

Tatiana: „Nu... eu îți mulțumesc drag copil al lui Dumnezeu... Tu și numai tu ai fost cea care m-a inspirat să fac asta...”

Tora: „Oh, nu spune asta... eu doar te-am informat... puțin... Meritul e în întregime al Domnului...”

Tatiana: „Foarte adevărat, dar eu cred că Domnul împarte răsplata și cu cei care lucrează pentru el, din dragoste pentru aproapele lor...”

Tora: „Incredibil... chiar și felul în care vorbești acum, Tatiana! Și tu te-ai schimbat dintr-o dată, știi?”

Tatiana: „Sunt fericită, Tora... Mi-am dat seama că până acum am fost doar o caricatură sumbră a mea... Vroiam cu disperare să fiu fericită, fără să înțeleg că în starea aia stupidă, indiferent ce s-ar fi întâmplat în jurul meu, mi-ar fi fost imposibil. Știi, până acum n-am simțit niciodată bucuria asta or pacea asta din inimă...”

Tatiana se ridică deodată și se-apropie de Tora, luându-i mâinile în mâinile sale...

Tatiana: „Tot ce-aș mai vrea acum ar fi să te văd și pe tine fericită, scumpa mea prietenă!...”

Tora (peste măsură de impresionată): „Oh, Tatiana dragă... sunt fericită pentru tine... nici nu știi cât...”

Tatiana: „Știu asta... dar vreau să ai și tu fericirea ta personală, Tora... E mai mult decât vizibil că încă mai suferi după Mihai...”

Tora (plecând ochii și strângându-și mâinile înapoi în poală): „Nu, Tatiana... e o cauză pierdută... Am greșit ca o proastă și merit din plin ce mi s-a întâmplat. O să trec peste asta, nu-ți fă griji. Tot e bine că măcar mi-am învățat lecția!”

Tatiana: „Ei, dacă tu crezi că asta meriți, vreau doar să-ți spun că eu și Cosmin credem cu totul altceva. Noi credem că voi sunteți făcuți unul pentru altul și ne vom ruga pentru ca Domnul să-i dea lui Mihai mintea din urmă ca să

se întoarce la tine... Ne vom ruga cu cuvintele noastre, bineînțeles...”

Tora: „Oh, draga mea... oh, ar fi prea minunat, într-adevăr!... Dar dacă încep din nou să-mi cultiv speranța asta nebunească și nu se întâmplă nimica, cred că o să-mi pleznească inima la un moment dat...”

Tatiana: „Ei... nu și dacă Domnul e deja acolo, în inima ta... așa cum bănuiesc eu...”

Tora: „Ah, adevărat, adevărat!... Oh, nu m-am gândit deloc la asta!... Tudor este iubitul meu, dar Domnul... Domnul este iubirea mea! Și el oricum, nu o să mă părăsească niciodată!...”

Tatiana: „Tu ai zis-o!”

O îmbrățișează și se îndreaptă către ușă, dar după numai doi pași se întoarce...

Tatiana: „Și nici sora și prietena ta aici de față nu are de gând să te părăsească vreodată...”

Tora se ridică de pe canapea și fetele se mai îmbrățișează încă o dată cu căldură, după care Tatiana pleacă.

ACTUL 8

(Casa mamei Elenei și a lui Mihai. În jurul mesei – luând prânzul – se află Mihai, Elena, Mia, Teo - prietenul Miei și Valentin)

Teo: „E adevărat că în zilele noastre nu-i deloc ușor să găsești un job decent... Și eu m-am chinuit aproape un an de zile după ce-am terminat facultatea... Mia, săraca, știe mai bine ca oricine... ajunseseam aproape insuportabil...”
(Mia dă din cap cu mare înțelegere și îi dăruiește o bezea.)

Elena: „Oh, la tine n-a fost chiar așa grav, Teo... Cu părinți ca ai tăi, își mai permite omul să stea pe bară... supraviețuirea e, oricum, asigurată!... La noi însă... din păcate, e cu totul alta situația... Că eu, săraca, chiar n-am de unde...”

Teo: „M-am simțit foarte jenat față de ai mei... Știam că tata ar fi preferat să vin înapoi în oraș și să mă ocup împreună cu el de firmă... Dar, deh... să o las pe Mia aici...”

Elena: „Da, normal, normal... Vă înțeleg, dragilor...”
(*Făcând cu ochiul spre Mia*) „Doar nu era să lăsăm mândrețe de băiat să plece în lume...”

Mia: „La anul însă, termin și eu facultatea, mama... Ne-am gândit să plecăm atunci...”

Teo: „Da... dar acum mă gândesc totuși să rămân aici... Îmi place mult de tot slujba de jurnalist...”

Mia: „Da, Teo... dar, știi foarte bine... tatăl tău te așteaptă de atâta vreme...”

Teo: „Așa e... însă afacerea lui cu vopseluri... față de ce fac eu acum... Ce să spun?”

Elena: „Că asigură o existență mult mai decentă pentru o tânără familie?”

Mia și Valentin: „Oh, da... corect...”

Teo: „Fără nici o îndoială... dar eu tot cred că dacă omul nu face ce-i place, mai bine...”

Elena: „Mai bine face ceva ce-i place familiei lui!”

(Teo înghite în sec și tace.)

Mihai (*ironic*): „Da... exact cum faci tu, Elena!...”

Elena: „Și cum am făcut întotdeauna!”

Mia: „Așa e, mama.....” (*Valentin aprobă și el cu entuziasm.*)

Elena: „Păi ce mamă e aia care nu s-a sacrificat pentru familia ei?!... Spuneți și voi...”

Mihai: „Chiar așa... ce mamă?... Și tocmai pentru că întotdeauna te-ai sacrificat de dragul familiei tale... aș vrea să te rog să te mai sacrifici o dată...”

Elena: „Ah, iară vrei să vorbim de case, măi frate?... Doar știi bine că e criză și nu se pot vinde... Bine că sunt închiriate și, cel puțin, nu trebuie să scoatem bani din buzunar...”

Mihai: „Nu, Elena... aș vrea doar să mai pot sta aici câteva luni... Știi că am o promisiune de job... Ceva aproape sigur...”

Elena: „Păi, ce... ți-am zis eu să nu stai?... Ai și tu camera ta în casa asta, nu ți-o ia nimeni...”
(Mia mormăie înfundat.)

Mihai: „Aș vrea să stau... dar nu singur...”

Elena: „Vrei să spui că ai deja pe cineva?...”

Mia: „Desigur, pe una care nu are nici ea unde sta!...”

Mihai: „Nu, nu... e vorba de doi copii singuri... orfani de mamă...”

Elena: „Ce zici?!...”

Mihai: „Doi băieți de șase și opt ani... Nepoții unui prieten de-al meu care și-a pierdut viața într-un accident, acum câteva zile...”

Elena: „Nu pot să cred !...”

Valentin: „Nici eu, iubire!”

Mia: „Mihai, asta e chiar o nebunie!... N-ai nici femeie, nici casă, nici job... și vrei să te-apuci de crescut copiii altora?.... Nu știu, da’ eu una...”

Teo: „Puiule... poate că Mihai s-a atașat de copiii ăia...”

Mia: „Poate și mie îmi vine să mă atașez de toți câinii pe care îi văd pe stradă!... Da’ asta nu înseamnă că intenționez să îi aduc pe toți în casă la mama!...”

Teo (stânjenit): „Mihai vorbea de copii, nu de câini, puiule...”

Elena: „Păi, cu atât mai mult!... Cum adică să iei copiii acasă, ca pe niște câini de pripas?... Nu există o ordine legală în ce-i privește?... Eu știu că, dacă nu sunt adoptați, copiii ajung automat în grija statului!”

Mihai: „Problema nu-i chiar așa de simplă... Copiii au un tată... dar omul ăla e vai de capul lui... După ce a pierdut-o pe nevastă-sa, a căzut în patima băuturii... Era șofer, așa că l-au dat afară și de la muncă.... Atunci, ca să-i scape de mizeria de-acasă, bunicul i-a luat pe copiii la el... Înțelegeți? Micuții ăștia n-au la cine să se întoarcă... dar nici în grija statului nu le-ar fi foarte bine... Asta știm cu toții...”

Mia: „Povești!... Nu mai e ca pe vremea comuniștilor, măi!... Se poate trăi foarte bine și în instituții... plus că mai sunt și asistenți maternali care iau copii să-i crească... Acum au alte perspective, ce mai!”

Mihai: „Am locuit trei luni împreună cu ei la bunicul lor... Îi cunosc bine... Vă spun că sunt niște copii deosebiți... Merită mai mult...”

Elena: „Eu te cred, numai că tu nu ai cum să le dai mai mult, Mihai... Vezi foarte bine că nici măcar de tine nu mai poți avea singur grijă...”

Mihai: „Asta așa e... deocamdată... Presupunând însă că mă vei lăsa să stau timp de câteva luni aici cu ei, varianta

rămâne posibilă... După ce-mi iau un job, o să ne mutăm cu chirie undeva... Chiar dacă nu vinzi casele, o să ne descurcăm noi...”

Mia: „Și de ce să nu stați, mă rog, în casa bunicului lor?... Ce se întâmplă cu ea?... Nu trebuie, oricum, să revină nepoților...?”

Elena: „De fapt, ar trebui să revină bețivanului ăla care bănuiesc că e încă tutorele copiilor...”

Mihai: „Nu-i revine nimic... Bunicul copiilor a locuit cu chirie... Nici măcar mobilele din casa aia nu erau ale lui... A lăsat doar niște cărți...”

Mia: „Asta-i culmea!... Ce-a făcut omul ăla toată viața lui? Cum naibii să nu lase nimica nepoților?!... Nu înțeleg, Mihai, ce talent ai tu să te-ncurci cu asemenea distruși...”

Mihai: „M-aș mira dac-ai înțelege, Mia...”

Teo (*încet*): „Și eu la fel...”

Mia: „Ai spus ceva, Teo?”
(*Teo tace.*)

Elena: „Haide să nu ne certăm aiurea... Discuția e, oricum, inutilă... E clar că cei doi copii trebuie să ajungă în mâinile statului... Așa e corect. Mihai își face griji unde nu e cazul, dar o să-și dea și el seama...”

Mihai: „Elena... hotărârea mea e luată. Am vrut doar să știu dacă ești dispusă să mă ajuti...”

Mia: „Ce prostie!... Eu zic să te duci și să-ți faci mai întâi o viață... și dup-aia să vii la mama cu pretenții!... Măcar dacă erau copiii tăi...”

Teo: „Nu văd ce contează...”

Mia: „Ai spus ceva, Teo?!...”
(*Teo tace.*)

Elena: „Sigur, dacă erau ai tăi, n-aveam ce zice... Da’ așa... Știu că Mia e cam impulsivă, dar are perfectă dreptate. Cum să-ți asumi răspunderea să crești niște copiii necunoscuți?... Păi, cine știe ce-o să se-aleagă de ei până la urmă, de vreme ce taică-su e cum e...?... Știi cum se zice ...”

Mia: „Așchia nu sare departe de trunchi!”

Mihai: „Ba uneori sare foarte departe...”

Mia: „Ei da... dacă e să mă uit după tine...”

Mihai: „Nu te mai uita după mine, că nu se merită...
(*Pauză.*) Elena... să înțeleg că nu vrei să dai nici o șansă rugăminții mele?...”

Elena: „Mihai... ce Dumnezeu?... Mă șochezi încă o dată cu ideile tale!... Vezi bine că de-abia ne descurcăm și noi... și suntem deja cinci în casa asta!... Zău, așa... întotdeauna ai fost un visător... Chiar dacă trec peste faptul că nu sunt copiii tăi... și chiar dacă fac abstracție de toată gălăgia și dezordinea care ar fi inevitabile... cu toată bunătatea și bunăvoința mea... nu îmi pot permite!...”

Mia: „Ești prea bună, mama... Refuzul unei asemenea aberații nu cerea atâtea justificări...”
(*Valentin aprobă în tăcere.*)

Teo: „Poate că e nevoie de ceva justificări, acolo unde nu e destulă compasiune...”

Mia (*mânioasă*): „Ce-ai spus, Teo?!”

Teo: „Ai auzit foarte bine, Mia... Dar tu n-ai nevoie de justificări, pentru că nici măcar nu ești conștientă...”

Elena: „Dragilor... e duminică... ce Dumnezeu!... Nu e frumos să ne jignim și să ne certăm la masă!...”

Mia (*clocotind*): „Stai numai puțin...” (*către Teo*) „De ce zici că nu sunt conștientă?”

Mihai: „Într-adevăr, nici nu mai ai cum să fii...”

Mia: „Adică ce?... Ce vrei să zici, Mihai? Și ce puneți voi doi la cale acolo?!”

Teo: „Trebuie totuși un pic de compasiune, ca să fi conștient că nu ai destulă compasiune...”

Mia: „Nu pot să cred!... Ce i-ai făcut, Mihai?... Mama... cum poate Teo să spună așa ceva...”

Elena: „Mie nu-mi place c-am ajuns să ne jignim așa unii pe alții din nimic... Nu-mi place deloc, deloc... Sincer, mă simt jignită. Hai, zi-le și tu ceva, Valentine!”

Valentin: „Elena are dreptate, dragilor... așa ceva nu se face. Dar toți știm ce bună și iertătoare e ea!... Haideți să ne calmăm cu toții și să ne bucurăm de...”

Mihai: „Restul zilei...”

Teo: „Și de restul vieții...”

(Cei doi tineri se ridică de la masă.)

Mia: „Teo, să nu îndrăznești!...”

Elena: „Mihai, Teo... ce înseamnă asta?... Stați puțin!...”

Teo: „La revedere tuturor!” *(Privește intens spre Mia.)*

Mia: „Teo!... Dacă pleci acum, să știi că e gata...”

Teo: „Asta era și ideea mea. Adio, Mia... îți doresc să fii fericită...”

Mihai: „Mulțumesc pentru masă, Elena... Valentin... La revedere!”

(Cei doi ies împreună. Mia se aruncă în brațele mamei plângând.)

ACTUL 9

(Mihai și Tora în camera de zi din apartamentul fetei.)

Mihai *(surescitat și cu ochii în lacrimi)*: „L-au găsit abia dimineată... Mașina l-a târât aproape o sută de metri!... Mi se pare incredibil că nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic...”

Tora *(dezolată)*: „Oh, Doamne, și mie, și mie la fel... Poliția a închis deja cazul?”

Mihai: „Nu... dar e previzibil că așa va face... Autori necunoscuți, cică!... Nici măcar nu se obosesc să facă o anchetă de ochii lumii... M-am interesat!... N-au făcut nimic cu probele pe care le-au luat de la locul accidentului...”

(Pauză.) „Mi se pare cumplit de nedrept, Tora... Un om ca Andrei... Doamne, Dumnezeu, ce catastrofă!...”

Tora: „Și totuși, Mihai... N-aș vrea să crezi că nu-mi pasă de durerea ta... N-am cum... o cunosc și eu foarte bine... Dar eu cred că pentru un om ca Andrei, dacă tot a lăsat bunul Dumnezeu să se întâmple nenorocirea... e mult mai bine pe partea cealaltă, decât aici, pe lumea asta...”

Mihai: „Da, Tora... Nici eu nu mi-aș putea închipui că ar fi altfel... Ar fi mult prea absurd!... Dar vezi... el ar fi putut face atâta bine aici... O grămadă de oameni s-ar fi putut bucura de sprijinul lui...”

Tora: „Inclusiv, tu...”

Mihai: „Oh, da... mai ales eu, Tora, mai ales eu...” (*Îi dau lacrimile din nou*) „Nu vezi?... Omul ăsta m-a trezit la viață! Cum să nu am nevoie de el?!... (*Pauză.*) Ca să nu mai vorbesc de cei doi nepoți ai lui... E groaznic! N-am reușit să fac nimic pentru ei... Până la urmă va trebui să iau legătura cu tatăl lor și...”

Tora: „Stai liniștit, asta s-a făcut deja, Mihai...”

Mihai: „S-a făcut?!... Adică, cine a făcut-o?... Și de unde știi tu de asta?”

Tora: „Eu am făcut-o...”

Mihai: „Vrei să spui că știi cine e tatăl copiilor?...” (*Pauză.*) „Tu știi totul?...”

Tora: „Știu destule...”

Mihai: „Deci l-ai cunoscut pe Andrei?”

Tora: „Desigur.”

Mihai: „Păi, cum?... Când?... Explică!... Asta mi se pare incredibil!”

Tora: „L-am cunoscut înaintea ta, Mihai... În prima săptămână de după despărțirea noastră, am ieșit în parc în fiecare zi... singură... Într-o seară, stăteam pe o bancă mai izolată și plângeam, când el a apărut și mi-a cerut voie să se așeze lângă mine. Știi, avea cu el câinele ăla mare, simpatic...”

Mihai: „Zbir!”

Tora: „Zbir, da!... M-a făcut să râd povestindu-mi cât de feroce e Zbir și cât de greu îi vine să-l stăpânească...”

Mihai (*zâmbind*): „Da... asta sună a Andrei, cu siguranță...” (*Pauză.*) „Stai puțin, Tora... Cumva nici întâlnirea mea cu el... nu a fost întâmplătoare?!...”

Tora: „Recunosc că i-am povestit un pic despre noi, Mihai... dar, crede-mă... pentru nimic în lume nu mi-aș fi imaginat că o să se întâlnească cu tine... și cu atât mai puțin că o să-și dea seama că tu ești acela...”

Mihai: „E clar că ne mai văzuse pe amândoi în parc... atunci când ieșeam împreună cu rolele...”

Tora: „Ah... înțeleg... Dumnezeu!... Deci el era prietenul la care ai stat în ultimele trei luni?...”

Mihai (*zâmbind amar*): „Păi, cine altul?...”

Tora: „Iar el a ținut secret tot ce a făcut pentru noi... Tot ce a vorbit separat cu mine și cu tine...”

Mihai: „Deh, omul a fost preot în tinerețe... Le avea foarte bine cu confesiunile...”

(Râd amândoi, dar Mihai se oprește brusc.)

Mihai: „Totuși... a trecut o săptămână de când a murit Andrei. Cum de nu ne-am întâlnit pe la el pe-acasă?...Și nici măcar la înmormântare?”

Tora: „Eu m-am întors ieri din delegație, Mihai... Am aflat totul întâmplător, de la vecina care stă cu copiii... și azi dimineață m-am dus la tatăl lor...”

Mihai: „Aha... Și... până la urmă... ce s-a întâmplat cu omul ăla?”

Tora: „M-am dus în comuna în care s-a mutat după ce și-a pierdut slujba. L-am găsit la cârciumă, dar, spre norocul

meu, era prea devreme ca să fie complet beat. Am putut discuta coerent vreo cinci minute... I-am povestit despre Andrei... ceea ce nu a părut să îl afecteze absolut deloc... dar apoi și-a amintit de copii și l-a luat frica... S-a liniștit însă când i-am zis că e altcineva care o să aibă grijă de ei... și că, bineînțeles, el o să le primească în continuare alocațiile... și pensiile de urmaș după mamă...”

Mihai: „Altcineva, Tora?!... Îmi pare rău, dar eu nu sunt de acord... E altcineva care o să aibă grijă de copii?...”

Tora: „Da, sigur...”

Mihai: „Cine?... Spune-mi, te rog... pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă lăsa...”

Tora: „Nu ți-ai dat seama?... (*Surâde timid, arătând spre sine.*) Eu.”

Mihai (*copleșit*): „Oh, Tora... nu-mi vine să cred!... Cum se poate așa ceva?... Dar tu știi că...”

Tora: „Știu foarte bine că nu am nici o experiență la capitolul ăsta... dar cred sincer că o să mă descurc... Slavă bunului Dumnezeu, mijloacele nu-mi lipsesc și nici bunăvoința...”

Mihai: „Nu mă îndoiesc... Doar că tu aveai cu totul alte planuri... bursa... un job pe-afară...”

Tora: „Nu contează!... Astea au apărut numai pentru că...”

Mihai: „Ah, da, îmi amintesc... pentru că un dobitoc te-a amăgit... și un dobitoc și mai mare te-a abandonat...”

Tora: „Mihai, te rog... nu mai vorbi așa!... Eu am fost singura care a greșit în povestea asta... și, sincer... nu cred că o să mi-o pot ierta vreodată... Ar fi fost însă o condamnare prea grea... chiar și pentru una ca mine... să rămân aici, în orașul ăsta... de una singură...”

Mihai: „Dar ai fi putut să întâlnești pe altcineva...”

Tora (*zâmbind cu tristețe*): „Asta nu prea se poate întâmpla atunci când vrei să întâlnești doar pe un anume cineva...”

Mihai: „Vrei cumva să spui... exact pe unul dintre cei doi dobitoci?”

Tora: „Exact pe singurul care m-a iubit și pe care l-am iubit... (*Pauză.*) Dar acum asta e de domeniul trecutului...”

Mihai (*foarte serios*): „Nu... într-o iubire adevărată nimic nu e de domeniul trecutului, Tora...”

Tora (*tresărind puternic*): „Mihai, te rog... gândește-te bine înainte să mai spui ceva, orice...”

Mihai (*zâmbind*): „Și de ce aş face efortul ăsta?”

Tora: „Pentru că s-ar putea să iau atât de în serios ce o să spui, încât să-mi pierd până și acest amărât echilibru sufletesc pentru care m-am rugat atâta...”

Mihai (*după o scurtă pauză*): „Bine, înțeleg... Dar acum spune-mi te rog sincer...”

Tora: „Firește...”

Mihai: „Ce ai de gând să faci cu câinele lui Andrei?”

Tora (*încă amețită*): „Ah... mă scuzi, Mihai.... Câinele?... O să îl iau și pe el la mine, cum altfel?... Doar e cel mai bun prieten al copiilor...”

Mihai: „Mi-am imaginat eu... Dar nu crezi că o să-ți fie cam greu să te descurci cu el?... Știi, trebuie să-l scoți la plimbare măcar de două ori pe zi... și seara nu prea e ok pentru tine să te plimbi prin parc pe întuneric...”

Tora: „Da, așa e... dar Zbir e totuși un câine mare... Chiar dacă nu e feroce, n-o să lase el să mi se întâmple ceva....”

Mihai: „Și totuși, Tora... Nu crezi că ar fi mai sigur dacă l-ar scoate un bărbat?...”

Tora (*moale*): „Mihai....”

Mihai: „Și nu crezi că ar fi mai bine pentru copii să aibă nu doar o mamă... ci și un tată?... Vreau să spun... unul adevărat... care îi cunoaște și îi ajută la lecții, care face modele de avioane și de nave cu ei, care îi duce la fotbal sau la atletism...”

Tora: „Un singur lucru vreau să mai știu... înainte de a-ți răspunde, Mihai... (*Își drege vocea.*) Tatăl ăsta minunat... ar putea să aibă la un moment dat ceva în inima lui și pentru mama cea păcătoasă?...”

Mihai: „Nu... Nu așa, Tora...” (*Fata se întoarce brusc cu spatele la el ca să-și ascundă lacrimile*) „Întrebarea corectă e dacă tatăl cel păcătos... ar putea avea ceva pentru mama cea minunată?...” (*Pauză. Fata se întoarce și lacrimile îi curg pe obraz, iar el se apropie de ea.*) „Și răspunsul e... ar avea ce-a avut înainte și mult mai mult pe de-asupra... Pentru că acum în inima lui nu e doar ea... ci și Dumnezeu... și cu El, lumea întreagă!...”

(*Mihai ia mâna dreaptă a Torei și o așează pe pieptul lui, în dreptul inimii.*)

„Știi, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, Andrei mi-a spus că în inima lui e un soare care nu apune niciodată.... (*Pauză.*) Tu m-ai făcut să simt primele raze ale soarelui meu, Tora... Tu m-ai învățat să iubesc cu adevărat. Fără tine nu mai pot fi întreg. Dacă mă poți ierta, dacă mă poți primi înapoi, aș vrea să împart totul cu tine... în viața asta și pentru totdeauna.”

Fata ridică mâna celalată și îi mângâie delicat obrazul.

Tora: „Și eu, iubirea mea... Martor mi-e bunul Dumnezeu că și eu vreau să împart totul cu tine... totul.. pentru todeauna!... Oh, Mihai... bine ai venit acasă, dragul meu... bine ai venit acasă...!”

(Tinerii se sărută și se îmbrățișează.)